

svētdienas•rīts

Sēptembris 2024 Nr. 9 (2006)
2,00 €

Arhibīskapa komentārs

Jānis Vanags:

"Nebūt kā aitām. Jo vilks ir"

Ārzemēs

*Francijā palielināta Bībeļu tirāža
olimpiskajām spēlēm*

Konference

*Aicina uz zinātnisko konferenci
"Ludvigam Adamovičam – 140"*

Ordināciju saņem
divi palīgmācītāji
un astoņi diakoni

Kas ir diakons?

Tēma: skola un Baznīca

Mācītājs Jānis Kopštāls:
"Svarīgi izvest baznīcu no mūriem"

Ar mammu un tēti – skolotājiem Vijs un Vi-toldu Rečiem.

REDAKCIJAS SLEJA

Sēdies, divi!

Inga Reča,
žurnāla “Svētdienas Rīts”
redaktore

SATURS

Septembris mums, gan jauniem, gan tiem, kam solā sēdēšanas laiks ir palicis tikai atmiņās, saistās ar mācībām, ar skolas gaitu sākumu pēc garajām vasaras brīvdienām. Šajā numurā uzklaušām gan Rīgas 1. Kristīgās pamatskolas direktori Ivetu Gaili, gan mazas lauku kristīgās skoliņas dibinātāju un skolotāju Jutu Strazdiņu, gan mācītājus (Viesturu Rikveili ar 40 gadu skolotāja pieredzi un Jāni Kopštālu ar pavisam neilgu darba stāžu skolā), kuri paralēli kalpošanai draudzē kalpo arī skolā mūsu bērniem un pedagogiem.

Jā, jā, jūs nepārklausījāties! Kalpo skolotājiem, jo tieši uz viņiem šobrīd gulstas jaunās izglītības sistēmas vislielākais smagums – prasības, kurām nav saistības ar realitāti, metodisko materiālu trūkums, un tā ir tikai daļa no problēmas. “Tas ir pazemojoši, kā izturas pret mazo skolu skolotājiem,” skolotājas Jutas Strazdiņas sacītajā jaušama sāpe vai katrā teikumā, bet mācītāja Jāņa Kopštāla intervijā, goda vārds, katru otro rindkopu gribējās drukāt lieliem sarkaniem burtiem! “Tiem, kas pārmet kaut ko skolotājiem, saku, lai atnāk, pastrādā skolā kādu mēnesi! Es ikdienā redzu skolotājus. Apbrīnoju viņu pacietību, pazemību, spēju nesajukt prātā šodienas skolnieku visatļautības jūrā.” Un: “Ja vecāki sadarbotos ar pedagogiem un būtu gatavi atzīt, ka viņu bērns nav unikāls un perfekts. Pedagogus vajag atbalstīt, nevis konfrontēt. Vecāki, piemēram, nedrīkst, bērnam dzirdot, nostāties pret pedagogu, jo tad pedagogs nekad nebūs autoritāte. Tieši autoritātes un rāmja trūkums ir šodienas katastrofa.”

Vislielākais zaudētājs šajā aplamajā sistēmā, protams, ir bērns. Kur ir izeja no sistēmas, kas nesniedz gandarījumu ne skolotājiem, ne skolēniem? “Mums, ja gribam izdzīvot kā tauta un kā valsts, ir vajadzīga paradigmas maiņa – cieņpilna attieksme pret katru cilvēku. Tādā mazā sabiedrībā, kāda esam mēs, mums visur ir vajadzīgs cilvēcīgums. Un man ir jautājums visiem kristiešiem: ko tu esi darījis, lai attiecības mūsu vidū būtu labākas? Jauki, ja esi kaut ko darījis, bet dari vēl vairāk!” Tā domā skolotāja Juta Strazdiņa. Jānis Kopštāls ir skarbāks: “Gribu teikt, ka kristiešiem ir arī iespējas iet un darīt vairāk savā vidē. Katru gadu pašvaldības izsludina pieteikšanos finansējumiem interešu izglītības pulciņiem. Cik no mums, kristiešiem, ir tiem pieteikušies? Tas, ka kristīgā mācība vairs nav pat izvēles priekšmets, liek jautāt, cik no mācītājiem stāvēja rindā pie skolas un teica, ja vajag, es iešu mācīt ticības mācību. Mums neviens nav devis uzdevumu sēdēt baznīcā un gaidīt, ka pie mums kāds atnāks. Ir teikts – ejiet un dariet par mācekļiem. Piecelies no dīvāna un sāc kaut ko darīt kā ticīgais!”

Septembris ir īstais laiks, lai sāktu labot iepriekšējo gadu nesekmīgās atzīmes. ●

Latvijas evaņģēliski luteriskās Baznīcas SIA IHTIS reģ. Nr. 000341733 Mazā Pils ielā 4, Rīga, LV–1050 izdevums žurnāls “Svētdienas Rīts”. Redaktore Inga Reča +371 26459800. Datorgrafike Irēna Vītomska. Redakcijas adrese: Mazā Pils iela 4, Rīga, LV–1050, tālr. + 371 67 224911, e-pasts: svetdienasrits@lelb.lv, Iznāk kopš 1920. gada janvāra, reģ. Nr. 000702015, abonēšanas indekss 1095. Iznāk reizi mēnesī, iespiests Poligrāfijas grupā “Mūkusalā”. Pārpublicēšanas vai citēšanas gadījumā atsauce uz žurnālu “Svētdienas Rīts” obligāta. Autoru viedoklis ne vienmēr atspoguļo redakcijas viedokli. Par autoru honorāriem nepieciešama iepriekšēja vienošanās. Uz pirmā vāka – Baldones Svētā Miķeļa evaņģēliski luteriskā baznīca. Foto – Eva Dišlere (Ķekavas novada pašvaldība) Uz ceturrtā vāka – Elīnas Lāces kolāža.

- 3 **Bīskapa komentārs**
Turpinot jauno ekumenismu. Bīskaps Hanss Martins Jensons
- 4 **Ziņas**
Ordināciju saņem divi paligmācītāji un astoņi diakoni
- 5 **Konference**
Ielūdz uz zinātnisko konferenci “Ludvigam Adamovičam – 140”
- 6 **Ordinācija**
Kas ir diakons?
- 8 **Jubileja**
Kārķu draudzei – 30
- 9 **Draudzēs**
Ropažu draudze sāk “Ticības sarunas”
- 11 **Draudžu dienas**
Draudžu diena Bolderājā
- 12 **Tēma**
Mūsdienu kristīgā skola. Iveta Gaile
- 14 **Saruna**
Ar mācītāju Jāni Kopštālu: “Svarīgi izvest baznīcu no mūriem”
- 16 **Viedoklis**
“Mums ir vajadzīga paradigmas maiņa.” Juta Strazdiņa
- 18 **Ārzemēs**
Palielināta Bībeļu tirāža olimpiskajām spēlēm
- 19 **Vajātā Baznīca**
Uganda. Tev nebūs nokaut!
- 20 **Nepārtrauktā Baznīca**
Alma Avotiņa: “Par katru stundu Dievam pateicos”
- 24 **Arhibīskapa komentārs**
Nebūt kā aitām. Jo vilks ir
- 25 **Sprediķis**
Ar skaistumu tomēr ir par maz... Mācītājs Aivars Siliņš
- 26 **Ceļojums**
Patvērums apjukuma vidū. Linda Kalniņa
- 28 **Notikums**
Kristīgās mūzikas festivāls “Jubilāte” Skultē
- 29 **Svētdienas skola**
Cilvēks Dieva darbnīcā. Mācītājs Ivars Jēkabsons
- 30 **Piedalies!**
14. septembrī Rīgā notiks Jēzus maršs

Turpinot jauno ekumenismu

Jauns arhibīskaps Ziemeļamerikas Anglikāņu Baznīcā¹

Hanss Martins Jensons, Liepājas bīskaps

Pirms divarpus gadiem, 2022. gada janvārī, sākās Ziemeļamerikas Anglikāņu Baznīcas (ZAAB) un mūsu Baznīcas vadību regulāras tikšanās. ZAAB izveidojās 2009. gadā no diecēzēm, kuras neredzēja vairs iespēju turpināt darbību progresīvā liberālisma pārņemtās Episkopālās Baznīcas ietvaros. Šobrīd, 15 gadus vēlāk, Ziemeļamerikas Anglikāņu Baznīca apvieno 30 diecēzes, 1000 draudzes un 140 000 draudzes locekļu. Ik gadu notiek ZAAB Sinode, kura līdzīga mūsu Sinodei, bet reizi piecos gados lielākā pārstāvniecībā delegāti pulcējas Asamblejā. Pirms šīm sanāksmēm uz apspriedi sanāk arī visi bīskapi, bet pirms Asamblejas notiek bīskapu konklāvs. Šovasar trīs dienas bīskapi bija kopā lūgšanās un sarunās, lai no sava vidus ievēlētu arhibīskapu nākamajiem pieciem gadiem. <https://americananglican.org/acna-conclave-council-assembly/> Arhibīskaps Folejs Bičs (*Foley Beach*), kurš Latvijā viesojies divreiz, pēc amatā pavadītiem desmit gadiem (maksimāli atļautais termiņš) nodeva Baznīcas vadību jaunievēlētajam arhibīskapam Stīvenam Vudam (*Stephen Wood*).

Arhibīskapa Biča uzruna asamblejā bija iespaidīga, domājot par savu apņemšanos un to, ko no tās arī izdevās piepildīt amata pilnvaru desmit gados. Tika pastāstīts par četrām arhibīskapa darbības jomām (katrā no tām kāds no bīskapiem bija nozīmēts kā palīgs jeb dekāns).

1. Vadīt Bīskapu kolēģiju. Klajā nākuši vairāki paziņojumi jeb dokumenti par aktuāliem jautājumiem, pārraudzīti bīskapu vēlēšanu procesi diecēzēs. Arhibīskaps Bičs ir konsekrējis 24 ZAAB bīskapus. Diemžēl divus bīskapus ir nācies atstādināt.

2. Provincēs lietas. Arhibīskaps tās iedalīja piecās jomās:

a) liturģija – izdota kopīga Lūgšanu grāmata (*Common Prayer Book*, 2019) un norit darbs pie jaunas Dziesmu grāmatas;

b) mācība – izdots katehēzes materiāls “Būt kristietim” (*To Be A Christian*);

c) namturība – palielināts diecēzes pieņemums kopīgajām vajadzībām; vairākas diecēzes tagad tām atvēlē savu desmito tiesu. Izdots namturības mācību materiāls;

d) personālpolitika – amati ZAAB Virsvaldē pielāgoti stratēģiskajām vajadzībām;

e) kopīgs garīgums neatkarīgi no etniskās piederības (ZAAB ir vairākas etniskas draudzes, piemēram, spāņu valodā runājošiem).

Tika minētas arī piecas galvenās iniciatīvas, lai atbalstītu diecēzes un draudzes, – jaunu draudžu dibināšana, diakonijas darbs, darbs ar imigrantiem, nākamās paaudzes vadītāju apmācība un misija pasaulē.

3. Ekumeniskās attiecības. Ziemeļamerikas Anglikāņu Baznīca lieto jēdzienu “jaunais ekumenisms”, lai apzīmētu tuvināšanos starp kristiešiem, kuri ir ortodoksāli, bibliski un vēsturiski savā mācībā un praksē. Šajā kontekstā izskanēja arī teiktais par ZAAB attiecībām ar mūsu Baznīcu.

4. Starptautiskās attiecības starp anglikāņiem, īpaši saistībā ar Globālo anglikāņu nākotnes konferenci (*Global Anglican Future Conference* jeb GAFCON). Te jāmin Kigali apņemšanās², kurā liela daļa Anglikāņu Baznīcas atsacījās no Kenterberijas arhibīskapa vadošās lomas anglikāņu vidū.

Ekumenisko pusdienu laikā patīkami draudzīgā gaisotnē pasniedzu mūsu Baznīcas vārdā dāvanu – piemiņas šķīvi, kurā atēlots LELB logo.

Intervija ar jauno arhibīskapu Stīvenu Vudu bija aizkustinoša, viņš stāstīja gan par smago saslimšanu ar Covid-19, gan to, kā, vadot vienu no lielākajām ZAAB draudzēm, pieredzējis, kā draudzes telpu iznīcina ugunsgrēka liesmas. Sprediķī arhibīskaps Vuds uzsvēra, ka mums jāsāk no pamatiem, un atkārtoti sludināja skaidro Evaņģēliju par Jēzu Kristu, kas maina cilvēku dzīvi tad, kad tas tiek uzņemts ticībā un turpinās cilvēka personiskas attiecības ar Viņu.

LELB un ZAAB arhibīskapus savulaik kopā saveda aktīvs lajs Džeims Sirovs (*James Syrow*), kurš šogad spēka gados tika aizsaukts mūžībā. Uzzinājis par mūsu Sinodes lēmumu 2016. gadā, kurā tika precizēti kritēriji ordinācijas kandidātiem, nosakot, ka tam ir jābūt vīrieša dzimuma, viņš redzēja to kā iedvesmu savai Baznīcai iet līdzīgā virzienā, jo ZAAB mantojumā bija arī sievietes mācītājas. Šis jautājums viņiem vēl arvien ir aktuāls. Kopš tā laika Ziemeļamerikas Anglikāņu Baznīca ir aicinājusi LELB pārstāvi/jus piedalīties viņu gadskārtējās tikšanās reizēs.

Pagājušajā gadā ZAAB Sinodē tikāmies ar Katrīnu Čaksti-Vilsoni, prezidenta Jāņa Čakstes mazmeitu, un viņas vīru, anglikāņu priesteri Deividu Vilsonu. Tas vainagojās ar saņemtu atbalstu, lai izdotu Katrīnas Čakstes-Vilsones atmiņu grāmatu latviešu valodā (atvēršanas svētki notika š. g. 3. maijā Saeimā). Man bija patiess prieks vasarā, piedaloties Asamblejā, nodot grāmatas latvisko eksemplāru atbalstītājiem.

Interneta vietnē <https://anglicanchurch.net/assembly-2024/> iespējams noskatīties un noklausīties to, uz ko atsaucos rakstā, – arhibīskapa Biča uzrunu, interviju ar jauno arhibīskapu Vudu, kā arī viņa sprediķi. ●

1 *Anglican Church in North America* (ACNA).
2 Globālā anglikāņu nākotnes konference notika 2023. gada 17.–21. aprīlī Kigali, Ruandā, un tajā piedalījās 1302 delegāti no 52 valstīm, no tiem 315 bīskapi, 456 garīdznieki un 531 lajs.

Ordināciju saņem divi mācītāji un astoņi diakoni

Turēsimies nešaubīgi pie cerības apliecināšanas, jo uzticams ir Tas, kas apsolījis. (Ebr 10:23)

Pēc Garīgo darbinieku eksaminācijas, kas notika 20. jūnijā, komisija ieteica un Bīskapu kolēģija 6. augustā lēma, ka mūsu Baznīcas kalpotāju rindām piepulcēsies divi mācītāji un astoņi diakoni.

No kreisās: diakons Rolands Kalniņš, palīgbīskaps Rinalds Grants, diakons Ilmārs Broks, arhibīskaps Jānis Vanags, diakons Reinis Ornicāns, palīgmācītājs Andis Grīnbergs. Par to, kas ir diakons un kādi ir diakona amata pienākumi, vairāk lasiet 6. un 7. lpp.!

Ordinācija 14. augustā Jelgavas Sv. Annas prokatedrālē. Foto – Uldis Muzikants

10. augustā Liepājas Sv. Trīsvienības katedrālē diakona amatā ordinēja **Aivaru Kaņepu, Kārli Rutki, Joahimu Frīdrihu Grīnu** (Joachim Friedrich Grün, Norvēģija). Dievkalpojumu vadīja bīskaps Hanss Martins Jensons (fotoattēlu skatīt 6.lpp.!).

14. augustā Rīgas Domā palīgmācītāja pakāpē ordinēja **Andi Grīnbergu**, diakona amatā – **Ilmāru Broku, Rolandu Kalniņu, Reini Ornicānu**. Dievkalpojumu vadīja arhibīskaps Jānis Vanags. Dievkalpojumā amatā ievada arī jauno Rīgas iecirkņa prāvestu **Eliju Godiņu**.

14. augustā Jelgavas Sv. Annas prokatedrālē palīgmācītāja pakāpē ordinēja **Andri Kļaviņu**, diakona amatā – **Normundu Ermānoviču-Hermanoviču, Oskaru Svilānu**. Dievkalpojumu vadīja bīskaps Hanss Martins Jensons. Paldies par klātbūtni un lūgšanām, atbalstot jaunus garīdzniekus! ●

Eliju Godiņu ieceļ par Rīgas iecirkņa prāvestu

Ar š. g. 9. augustu arhibīskaps Jānis Vanags par Rīgas arhidiecēzes Rīgas iecirkņa prāvestu uz nākamajiem četriem gadiem iecēlis Rīgas Doma dekānu mācītāju Eliju Godiņu (dzimis 1968. gadā, ordinēts 1999. gadā).

Prāvests Jānis Cepurītis vadīja Rīgas iecirkni no 2022. gada 8. novembra. Pateicība viņam par svētīto kalpošanu un paveikto darbu iecirkņa vadīšanā, un lai spēka, izturības un visas gudrības devējs Dievs ir ar jauno prāvestu nozīmīgajā kalpošanā.

Jauno prāvestu ievada amatā 14. augustā Rīgas Domā. Dievkalpojumā notika arī jauno garīdznieku ordinācija.

Rīgas iecirknī ir 24 draudzes: Berģu, Biķeru, Boldeņrājas, Daugavgrīvas Baltā, Jaunciema, Mežaparka, Rīgas Augšamcelšanās, Rīgas Doma, Rīgas Jaunā Sv. Ģertrūdes, Rīgas Jēzus, Rīgas Kristus, Rīgas Krusta, Rīgas Lutera, Rīgas Mārtiņa, Rīgas Misionies, Rīgas Sv. Gara, Rīgas Sv. Jāņa, Rīgas Sv. Marka, Rīgas Sv. Pāvila, Rīgas Sv. Pētera, Rīgas Sv. Trīsvienības, Rīgas Vecā Sv. Ģertrūdes, Sv. evaņģēlista Lūkas krievu, Vācu Sv. Pētera draudze. ●

Ielūdz uz zinātnisko konferenci “Ludvigam Adamovičam – 140”

Kubalu skola-muzejs aicina visus interesentus uz Ludviga Ernesta Adamoviča 140 gadu jubilejas pasākumu – zinātnisko konferenci, kas notiks **23. septembrī** viņa dzimtajā vietā Kubalu skolā-muzejā, Sausteres ciemā, Dundagas pagastā, Talsu novadā.

Programmā:

- dalībnieku ierašanās, reģistrācija, neliels cienasts no plkst. 10.30;
- iepazīšanās ar muzeju un Ludvigam Adamovičam veltītu izstādi;
- piemiņas brīdis senajā klasē plkst. 11.30;
- uzrunas, referāti no plkst. 13.00

Ar referātiem uzstāsies Jouko Talonens (Somija) “Ludvigs Adamovičs – daudzpusīgais latviešu teologs”, Gundars Ceipe “Ludvigs Adamovičs un Brāļu draudze”, Ilona Miezīte (Mūzikas un Rakstniecības muzejs) un citi.

Noslēgumā ap plkst. 16.00 saviesīgā daļā un kafijas galds. Ieeja par ziedojumiem. Pasākumā fotografēs un filmēs.

Lūgums pieteikties **līdz 15. septembrim**, rakstot uz e-pastu: inga.ozolina@talsi.lv. Pasākumu organizē Kubalu skola-muzejs sadarbībā ar Kubalu muzejskolas atbalsta biedrību.

Foto no Talsu novada muzeja fondiem

Ludvigs Ernests Adamovičs (23.09.1884–17.06.1942.)

- Dundadznieks, dzimis un mācījies Kubalu skolā, Ernesta Dinsberga krustdēls.
- Ar zelta medaļu beidzis Rīgas Aleksandra ģimnāziju, Tērbatas Universitātes Teoloģijas fakultātes absolvents, ticības mācības skolotājs, Valmieras Izglītības biedrības reālskolas direktors, 1. Valsts vidusskolas, Rīgas Skolotāju institūta pasniedzējs.
- Aktīvs studentu korporācijas “*Lettonia*” biedrs, Rīgas Latviešu biedrības biedrs, Latviešu–somu biedrības biedrs, Rīgas Rotari kluba biedrs, Latvijas vidusskolu un arodskolu skolotāju savienības priekšsēdētājs, Latvijas Nacionālo skolotāju savienības valdes loceklis.
- Starptautisku konferenču un kongresu dalībnieks, Baltijas un Skandināvijas intelektuālās kopdarbības komiteju konferences Rīgā un 15. Starptautisko vidusskolu skolotāju kongresa Rīgā organizators.
- 947 grāmatu, rakstu un rokrakstu autors, kura darbi izdoti latviešu valodā, tulkoti un izdoti vācu, franču, angļu, zviedru un slovāku valodās.
- Kultūras fonda un Krišjāņa Barona prēmijas laureāts, apbalvots ar Triju Zvaigžņu ordeņa 2. un 3. šķiru un ārvalstu augstākās šķiras ordeniem.
- Luterāņu mācītājs, Latvijas baznīcas vēstures, latviešu senrelīģijas un kultūras pētnieks, Latvijas Universitātes teoloģijas profesors un Latvijas izglītības ministrs. ●

Straupes draudzē // Straupes svētdienas skola no 5. līdz 7. augustam organizēja ģimešu trīs dienu Bībeles skolu ar nosaukumu “Jūras dzelmē”. Bībeles skolā jūras pasaule bērniem atklāja Dieva brīnišķīgās mīlestības dziļumu, tiem piedaloties vērtīgās sarunās, eksperimentu darbnīcās, uzskatu gatavošanā, kā arī vienojoties dziesmās un rotaļās.

Opekālņa draudzē // 27. jūlijā pie Opekālņa baznīcas, pie Strūves ģeodēziskā loka punkta “Oppekaln”, bija vērojama paša Frīdriha Georga Vilhelma Strūves savulaik veikto mērījumu rekonstrukcija, ko rādīja profesionāli – Latvijas Ģeotelpiskās informācijas aģentūras speciālisti. Punkts “Oppekaln” jeb “Opekalns”, kas ir Opekālņa luterāņu baznīcā, uzstādīts 1824. gadā no 6. līdz 9. augustam paša Strūves vadībā. Šī ir unikāla vieta, no kuras mūsdienās var saskatīt blakus esošo Strūves loka punktu *Kortenhof* (Kārtene) Gulbenes novadā. Strūves ģeodēziskais loks, saukts arī par Strūves loku, ir unikāls 19. gs. ģeodēzisko uzmērījumu sistēmas zemes izmēru un formas noteikšanai, kas 2005. gadā iekļauts UNESCO Pasaules mantojuma sarakstā.

Valmieras Svētā Simaņa draudzē // 28. jūlijā Valmieras Svētā Simaņa baznīcā notika slavēšanas dziesmu pasākums. Slavēšanas dziesmas izpildīja starpkonfesionāla komanda, tostarp Latvijā zināmi kristīgie mūziķi. Organizatori aicināja valmieriešus un pilsētas viesus pulcēties pie dievnama, lai kopā izdziedātu skaistas melodijas, slavējot un pielūdzot Dievu, kā arī aizlūgtu par Latviju, ģimenēm, mieru, veselību, Valmieru un sevi. Mūziķu vidū bija Valmieras luterāņu draudzes slavēšanas grupa “Savs laiks”, Valmieras baptistu draudzes slavēšanas grupa, Burtnieku luterāņu draudzes mūziķe un soliste Lelde Kalcenava-Makere, “Priekā vēsts” Rīgas slavēšanas grupas vadītājs un solists Valters Gleške, kā arī “Dzīvības avots” Rīgas draudzes solists Valts Grasbergs.

Dzērbenes draudzē // 20. jūlijā Dzērbenē norisinājās teicēja Aumaņu Andža 240. dzimšanas dienas piemiņai veltīta Brāļu draudzes diena, kas sākās ar svētbūrdi saiešanas nama vietā Jaunītēs, bet turpinājās Dzērbenes baznīcā. Brāļu draudzes dienas dalībniekus uzrunāja Latvijas Vienotās Brāļu draudzes vadītājs Gundars Ceipe, skanēja vēsturiski stāsti un atmiņas par Aumaņu Andžu un viņa laikabiedriem Dzērbenē un kaimiņpagastos, kā arī notika Aumaņu Andža dzejas grāmatas “Teici To Kungu, mana dvēsele” atjaunotās versijas prezentācija. Brāļu draudzes dienas izskaņā varēja noklausīties koncertu “Mēs. Laiks. Mūzika”, kurā skanēja Riharda Dubras un Jāņa Lūsēna mūzika. ●

Sagatavojusi Ingrida Briede

Liepājas diecēzē kalpo septiņi diakoni

Apostuļu darbu grāmatā ir sacīts: “Tie divpadsmit saaicināja visus mācekļus un sacīja: “Nav pareizi, ka mēs, kalpodami pie galda, atstājam novārtā Dieva vārdu. Tāpēc, brāļi, izredziet no sava vidus **septiņus vīrus**, kam laba slava, Svētā Gara un gudrības pilnus, kam mēs varētu šo pienākumu uzticēt; bet mēs gribam arī turpmāk Dievu lūgt un kalpot ar vārdu.”” (Apd 6:2–4)

Kopš Svētā Laurencija dienas Liepājas diecēzē kalpo tieši septiņi diakoni*. Šā gada 10. augustā Liepājas bīskaps Hanss Martins Jensons diakona amatā ordinēja Aivaru Kaņepu, Kārlī Rutki un Johimu Frīdrihu Grīnu. Apsveicam ar ordināciju jaunos diakonus un vēlām Dieva svētību kalpošanā! Izredzēto skaits “septiņi”, kā tas minēts Apostuļu darbu grāmatā, Liepājas diecēzē mainījās jau 14. augustā – Bīskapa Meinarda dienā esošajiem diakoniem pievienojās vēl divi amata brāļi un viens no esošajiem kļuva par palīgmācītāju. Jelgavas Sv. Annas prokatedrālē dievkalpojumā ordinēja Oskaru Svilānu un Normundu Ermanoviču-Hermanoviču. Dievkalpojumā ordināciju mācītāja amatā saņēma Andris Kļaviņš.

Diakonu ordinācijas dievkalpojums Liepājas Sv. Trīsvienības katedrālē 10. augustā. No kreisās: diakons Aivars Kaņeps, diakons Kārlis Rutkis, Liepājas bīskaps Hanss Martins Jensons un diakons Joahims Frīdrihs Grīns.
Foto – Uldis Muzikants

Plašāk par diakona amatu un pirmo diakonu ordināciju 2021. gadā Liepājas diecēzē lasiet www.liepajasdieceze.lv

* Liepājas diecēzē diakona amatā kalpo Uldis Žabris (mācītāja pārraudzībā Liepājas Sv. Annas mācītāja kalpošanas vietā), Kaspars Lauris (mācītāja pārraudzībā Liepājas Sv. Trīs-

vienības mācītāja kalpošanas vietā), Andris Kļaviņš un Jānis Spudas (palīgbīskapa Ulda Gailīša pārraudzībā), Aivars Kaņeps (Kuldīgas iecirkņa prāvesta pārraudzībā), Kārlis Rutkis (Piltēnes iecirkņa prāvesta pārraudzībā) un Joahims Frīdrihs Grīns (tiešā bīskapa Hansa Martina Jensona pārraudzībā). ●

Kas ir diakons?

Pirms trim gadiem, 2021. gada 10. augustā, Liepājas Svētās Trīsvienības katedrālē notika pirmais diakona amata ordinācijas dievkalpojums, kurā bīskaps Hanss Martins Jensons ordinēja divus Liepājas diecēzes evaņģēlistus – Kasparu Lauri un Uldi Žabri. Pēc gada, 2022. gada 10. augustā, Jelgavas Sv. Annas prokatedrālā ordinēja trešo diakonu – Andri Kļaviņu, un 26. decembrī Liepājā – diakonu Jāni Spudas. Nule 10. un 14. augustā Rīgā, Jelgavā un Liepājā amatā ieveda septiņus (!) jaunus diakonus, kas kalpos Latvijā, un astoto, kas kalpos Norvēģijā.

Tā kā diakona amats mūsu Baznīcā izveidots samērā nesen, būtu vērtīgi vēlreiz atgādināt (par to jau rakstījām “Svētdienas Rītā” 2021. gada septembra numurā – *red.*), kas ir diakons, kādi ir diakona amata uzdevumi un ar ko diakona kalpošana atšķiras no mācītāja kalpošanas.

Kā mūsu Baznīca izveidoja diakona amatu?

Diakona amata izveidošanai mūsu Baznīcā ir senāka vēsture. Noteikumos, kas apstiprināti Sinodē 1998. gada 27. maijā, ir rakstīts: “Ir viens garīgais amats, kura ietvaros piemērotas personas tiek ordinētas bīskapa, mācītāja un diakona uzdevuma pildīšanai.” 2016. gadā LELB 27. Sinodē apstiprināja Baznīcas Stratēģiju, kura aicināja iedzīvināt praksē Baznīcas lēmumu par diakona amatu trīsdaļīgā amata ietvaros. Pēc ilgstošas apspriešanas un sagatavošanas dažādos līmeņos 2021. gadā Baznīcā ordinēja pirmos diakonus.

Kas ir diakons, un kādi ir diakona amata pienākumi?

Diakona kalpošanā ir rūpes par cilvēkiem, mājapmeklējumi un dvēselkopšana. Diakons ir saistīts ar garīgo amatu un tiek tam ordinēts. Bīskapi un mācītāji sava amata

ietvaros arī pilda diakona uzdevumu, taču tas ne vienmēr ir pietiekami. Tāpēc ir svētīgi, ka ir atsevišķi ordinēti diakoni ar piemērotu izglītību, kuriem ir noteiktas tiesības pildīt daļu no garīgā amata pienākumiem.

Diakons ir bīskapa vai mācītāja palīgs un kalpo viņa uzdevumā. Liturģiski ordinēts diakons var: ● dievkalpojumā lasīt Evaņģēliju, ● sprediķot, ● piedalīties Svētā Vakarēdiena izdalīšanā, ● pildīt vēl dažas citas liturģiskās darbības.

Diakons, līdzīgi kā garīdznieks, ar tēvišķīgām rūpēm seko līdz draudžu locekļu vajadzībām un no garīdznieka skatpunkta veicina viņu dzīves situācijas pienest arī draudzes aizlūgšanās un pateicības lūgšanā.

Diakons dievkalpojumā arī aicina: “Ejiet ar mieru un kalpojiet tam Kungam ar prieku” un kā garīdznieks motivē uz kalpošanu, sniedz atbalstu, lai katrs pēc savām dāvanām un spējām var iesaistīties kalpošanā.

Diakona uzdevums ir arī domāt par garīgo aprūpi tiem, kas paši nevar apmeklēt dievkalpojumus, tas ietver arī Svētā Vakarēdiena pasniegšanu.

Diakons kā garīdznieks piedalās esošo un topošo draudzes locekļu apustuļu mācības izglītošanā un draudzes interešu grupu veidošanā.

Diakona amata pamatojums

Diakona amats ir sena tradīcija Baznīcā, un tam ir savas saknes jau no pirmās draudzes Jeruzalemē (Apd 6). Tajā mēs lasām par pirmajiem septiņiem diakoniem, un Stefans bija viens no tiem. Arī mūsu Baznīcas kalendārā

26. decembris ir veltīts diakonam un martiram Stefanam. Tā būtu piemērota diena ordinācijai, bet tuvāk 14. augustam (Sv. Meinarda dienai, kad mūsu Baznīcā izveidota tradīcija ordinēt garīdzniekus) ir 10. augusts, diena, kas saistīta ar diakonu, tā ir Svētā Labrenča jeb Laurencija (ap 225–10.08.258.) diena. Svētais Laurencijs pāvesta Siksta II uzdevumā pārraudzīja Baznīcas īpašumus un rūpējās par nabagiem. 258. gadā četras dienas pēc pāvesta nogalināšanas tika apcietināts arī Laurencijs. Viņš uzmundrināja izmisušos kristiešus, sacīdams, ka par pacietību un uzticību Kristum mocību laikā viņi tiks atalgoti ar mūžīgu Dieva redzēšanu.

Kad Laurenciju izsauca pie Romas prefekta, kas lika atdot Baznīcas dārgumus, viņš atbildēja, ka Baznīcai tiešām pieder dārgumi, kādu ķeizaram nav, un apsoltīja tos parādīt. Laurencijs atgriezās ar lielu pulku nabagu un slimo, sacīdams, ka, lūk, tie ir Baznīcas dārgumi, par kuriem ķeizaram turpmāk jāgādā, kā to darījis viņš.

Nežēlīgas spīdzināšanas laikā svētais Laurencijs parādīja tādu varonību, ka daži no viņa mocītājiem kļuva par kristiešiem. No viņa dzīvesstāsta diakoni var ņemt iedvesmu savai kalpošanai. ●

No bīskapa Hansa Martina Jensona uzrunas pirmo LELB diakonu ordinācijas dievkalpojumā 2021. 10. 08.

Iepazīsimies!

Aivars Kaņeps: “Iespēja mainīties uz augšu”

Esmu dzimis 1962. gada 30. augustā Kandavā. Esmu precējies, sieva Ingrida. Mums ir dēls Kristaps un meita Sintija, kā arī divi mazdēli – Kārlis un Krišjānis.

Esmu mācījies Jelgavas sanatorijas internātskolā, Kandavas vidusskolā un Biznesa vadības koledžā.

Manā dzīvē ļoti nozīmīga ir Saldus M. Luterā draudze, kurā esmu no 1998. gada. Daudzus gadus esmu bijis revidents un draudzes priekšnieks. Arī pašlaik esmu revidents un kalpoju kā LELB revidents un arī kā Sv. Gregora Izglītības centra revidents.

Kā evaņģēlists ar vislielāko atbildības izjūtu un bijību ticībā uz Dievu kalpoju mazliet vairāk nekā desmit gadu daudzās LELB draudzēs. Esmu kalpojis kā evaņģēlists un mācītāja pienākumu izpildītājs Klosters draudzē un Kabiles draudzē, pašlaik – Kuldīgas iecirkņa draudzēs pēc iecirkņa prāvesta uzaicinājuma.

Lielāko dzīves daļu esmu strādājis Saldus novada pašvaldībā, bijis Lutriņu pagasta padomes deputāts un padomes priekšsēdētājs, Saldus novada domes deputāts, Saldus novada pašvaldības Izglītības, kultūras un sociālā departamenta direktors. Pašlaik

esmu Saldus pilsētas pārvaldes Saimniecības daļas vadītājs.

Reiz, meklējot izeju no dzīves grūtībām, manās rokās nonāca Bībele ar ieteikumu, cik vien bieži var, lasīt 91. psalmu (Visaugstākā patvērumā). Dievs uz klausīja manu lūgšanu un soli pa soli veda mani (un ved arī joprojām!) pa ticības un kalpošanas ceļu, kas visbūtiskāk ietekmēja un pārmainīja manu dzīvi. Mana garīgā izaugsme sākās ar manu pirmo mācītāju, nu jau mūžībā aizsaulē Hariju Grigolu. Man vienmēr ir līdzās, kā es saku, mans garīgais skolotājs, palīgbīskaps Uldis Gailītis, Saldus M. Luterā draudzes cilvēki un, protams, mana ģimene.

Vaļasbrīžos man patīk sēņot, dārzā stādīt un audzēt augļkokus un vērot, kā tie pavasarī atdzīvojas, kā arī dažādus kokus (bērzu, liepas, ceriņus, jasmīnus), un katram stādītajam kokam ir savs stāsts. Patīk ceļot, pavadīt laiku kopā ar ģimeni. Kādreiz uzrakstu arī kādu dzejas rindu vai tēlojumu.

Mans dzīves moto. Ja man šodien būtu iespēja ko mainīt savā dzīvē, mana atbilde noteikti būtu – nē. Es esmu šodien šeit un šajā vietā. Mainot savos dzīves notikumos kaut vienu detaļu, tas nebūtu vairs es, tas būtu jau pavisam cits Aivars, un es to nevēlos, jo tad es nebūtu tas, kas esmu, nebūtu starp jums. Dievs man ar katru mirkli dod šo brīnišķīgo iespēju – mainīties uz augšu, mīlēt citus un būt mīlētam. Vienkārsi un nesatricināmi – mīlēt patiesi un no visas sirds. ●

Kārlis Rutkis: “Kungs man ir bijis žēlīgs”

Esmu dzimis Rīgā 1973. gada 12. jūnijā. Mācījies un pabeidzu Rīgas 49. vidusskolu, studēju LLU Ekonomikas fakultātē. LLU praksu programma deva iespēju strādāt vairākas vasaras Zviedrijā lauksaimniecībā un pamudināja mani apgūt zviedru valodu, vispirms jau esot Latvijā, tālāk to pilnveidoju Zviedrijā, kas turpmāk palīdzēja darba gaitās Latvijā. Esmu strādājis vairākos starptautiskos uzņēmumos, kam visiem ir saistība ar zviedru klientu servisu. Pašlaik strādāju “Circle K” Zviedrijas biznesa klientu apkalpošanas servisā un daru to attālināti no savām mājām Kolkā, kur man ir mājas jau 24 gadus. Uz šejieni mani atveda sieviņa Barba, ar ko esam laulībā 24 gadus.

Nāku no nominālu luterāņu ģimenes. Vecāki mani nav īpaši vadījuši pa ticības ceļu, bet Kungs ir mani vadījis, un jau no pusaudža gadiem esmu gribējis iet šo ceļu. Kungs man ir bijis žēlīgs, manā dzīvē nav bijuši dramatiski notikumi, kas likuši pievērsties ticībai. Atceros, kā ziemas vakarā aizgāju un nopirku savu pirmo Bībeli. Brīvības ielā, starp Lāčplēša un Ģertrūdes ielu, jau padomju laikos bija veikals, kur varēja to iegādāties.

Pārceļoties uz Kolku, pamazām iekļāvos vietējās kopienas un arī draudzes dzīvē. Kolkas cilvēki mani pieņēma, un kopš 2019. gada esmu arī draudzes priekšnieks. ●

Nem vērā!

Ar ordinētajiem diakoniem un palīgmācītājiem turpināsim iepazīties nākamajos žurnāla “Svētdienas Rīts” numuros!

Kārķu draudzei – 30

Ingrīda Briede, autores foto

Latvijas ziemeļos, pavisam tuvu Igaunijas robežai, starp Valku un Rūjienā, atrodas nelielais Kārķu ciemats. 10. augustā Kārķu draudze svinēja 30. gadadienu. Reti gadās piedzīvot, ka, ienākot dievnāmā, ir grūti atrast sēdvietu, bet Kārķos tieši tā arī bija: pirmkārt, baznīca ir neliela, otrkārt, sabraukušo jubilejas viesu bija tiešām daudz, kā to liecināja arī garā mašīnu rinda. Apliecinot iepriekš teikto par Igaunijas tuvumu, viesu rindās bija vēl viens mācītājs, Helmes-tas un Tageperastas draudžu mācītājs Arvo Lastings.

Pats dievnams mājīgi sagaidīja baznīcēnus ar sakoptu apkārtni, izrotātu dievkalpojuma telpu, skaistu mūziku. Gaidot jubileju, dārzā ar Vidzemes Tehnoloģiju un dizaina tehnikuma (Cēsis) audzēkņu palīdzību ierīkotas šūpoles, bet pie dievnama uzstādīts Bīķeru draudzes dāvināts vides objekts – atvērta Bībele.

Jubilejas svinības sākās ar pateicības dievkalpojumu, kurā kalpoja draudzes mācītājs Ģirts Kalniņš un viesis no kaimiņu draudzēm, mācītājs Aldis Kalcenavs. Kā vēlāk sacīja Aldis Kalcenavs: “Mēs ar Ģirtu biežāk sastiekamies darba drēbēs, nevis svētku.” Abi ir vīri ar zelta rokām, kuriem nav svešs neviens praktisks darbs un kuri ir kopā ar draudzi ne vien svētdienās un svētkos, bet arī vismagākajos fiziskos darbus veicot.

Pēc dievkalpojuma draudzes priekšniece Liene Veinberga iepazīstināja atnākušos ar

Draudzi sveic kaimiņi, Burtnieku draudzes mācītājs Aldis Kalcenavs ar dzīvesbiedri Daci.

prezentāciju, pastāstot gan par draudzi, gan dievnama vēsturi. Liene ir draudzē kopš bērnības, tāpat kā viņas māsa un brālis, jo viņas vecāki ir Māriņa un Ģirts Kalniņi. Ģirts daudzus gadus bija draudzes priekšnieks, bet jau 14 gadus ir Kārķu draudzes mācītājs.

Lienes savā Facebook kontā dalās ar atmiņām: “Un kā tas sākās?... Iesākumā bija Vārds! Kad biju pavisam maziņa, vecmāmiņa, liekot mūs ar māsu gulēt pusdienlaiku, vienmēr skaitīja Tēvreizi. Mani vecāki nebija

kristīgi. Kādu dienu vecmāmiņa lūdza vecākus mūs ar māsu nokristīt, lai neizaugtu par “mežoniem” (mana vecmamma bija ļoti tieša un ar ārkārtīgi lielu taisnības apziņu). Toreiz Kārķos baznīcas nebija, un vecāki iesāka ticības ceļu uz tuvāko Ēveles baznīcu. Dievs stāda savas sēklas ar Vārdu, un kurš dzird Viņa balsi, kurš atsaucas, kurš seko... Nu jau tas ir trīsdesmit gadu garš ceļš, es teiktu – visa mana dzīve. Labākais vecāku lēmums – aizvest savus bērnus uz baznīcu!

Un vai mēs vienmēr dzirdam šo balsi? Šo Vārdu caur mūsu līdzilvēkiem, kas mūs aicina dažreiz izdarīt neticamo, neiespējamo, to, kas šķiet absurds, neprāts, kas iet pretrunā ar laiku, viedokļiem. Jā, manam tētim Ģirtam Kalniņam tā bija Kārķu baznīcas celtniecība, bet ne katram ir jāuzceļ baznīca. Mums ikvienam ir savi talanti un Dieva dots spēks izdarīt,

pacelt, stiprināt, palīdzēt, nenosodīt, iestāties, pārstāvēt, katram celt baznīcu savā vidē, kur esam. Izdari to, ko tu vari šodien priekš savas ģimenes, saviem tuvākajiem. Izdari to, ko tu vari savā darbā. Priekš savas valsts. Dievs izdarīs pārējo, to, ko tu nevari, ko nespēj. “Tas ir Tā Kunga darbs, un tas ir brīnums mūsu acīs. Šī ir tā diena, ko tas Kungs devis: priecāsimies un līksmosimies šinī dienā!” (Ps 118:23, 24)”

Toreiz, pirms trīsdesmit gadiem, Ģirtam Kalniņam bija savs uzņēmums. Viņš bija šoferis un strādāja arī mežā. Kopā ar vīriem Ģirts Kalniņš devās mežā un gādāja kokmateriālus jaunajam dievnamam, pats vadīja ēkas celtniecības darbus. Par šo laiku ir vairāki leģendāri stāsti: par daudzajiem zāģiem, kas salūzuši, gaterī zāģējot baznīcas celtniecībai sagādātos balķus, jo tie bija pilni ar šāviņu šķembām vēl no kara laikiem. Par Valdi Birkavu, kas ziedoja “celmu naudu” meža izstrādei. Par mazo Lieni, kas mežā salasīja zemenītes viesim no Vācijas, bīskapam Šonem, kas pēc tam šo draudzi ielēdza savā sirdī un atbalstīja baznīcas celtniecību. Par pirmajiem Ziemsvētkiem dievnāmā, kad baznīca bija sakurināta tik silta, ka sniegs pilēja no jumta.

Kārķu draudze atjaunota 1994. gadā, prezentācijā bija redzamas fotogrāfijas no

dievkalpojumiem kultūras namā, arī no svinīgā brīža, kad draudze saņēma reģistrācijas apliecību. Jaunās baznīcas pamatakmens likts 1999. gada 1. jūlijā, pamatā tika izmantota vecā akmens mūra barona kapliča, kas iekļāvās jaunajā celtnē. Dievnams iesvētīts 2002. gada 18. jūnijā. Altāri un krucifiksu, kanceļi, solus, ērģeļu balkona margas pēc Maijas Avotas projekta izgatavoja Rīgas amatniecības vidusskolas Kokmakslinieciskās apstrādes nodaļas beidzēji. Zvans liets Liepājā.

Prieks, ka statistika liecina – draudzē ir daudz jaunu cilvēku un bērnu, te aktīvi darbojas svētdienas skola.

Pēc prezentācijas sekoja apsveikumi gan no tuvākiem, gan tālākiem ciemiņiem – no Igaunijas, Burtniekiem, Ēveles, Gulbenes, Rūjienas, Saulkrastiem, Limbažiem. Laikam vistālāko ceļu bija mērījusi kāda māsa no Talsiem.

Pēc apsveikumiem sekoja kopīgs foto un cienāšanās ar gardu torti. Tā kā laiks bija jauks, ciemiņi varēja izstaigāt dievnama apkārtni, klausīties muzikālos priekšnesumus, savukārt bērni – piedalīties radošajās darbnīcās. ●

Restaurē unikālu svečturi

Ingrīda Briede, autores foto

Savā vēsturiskajā vietā pie kanceles Limbažu luterāņu baznīcā 1. jūlijā atgriezās unikāls greznas sienas svečturis. Marburgas arhīvā (Vācijā) glabājas fotogrāfa Oto Klecla (*Otto Kletzl*) veikti uzņēmumi, kurā svečturis redzams 1940. gadā. Fotogrāfam bija dots uzdevums fotografēt kultūrvēsturiskas vērtības Baltijā, kas saistītas ar vācbaltiešiem. Uzņemtajā attēlā redzams, ka jau toreiz svečturim trūkušas detaļas. Jautājot vairākiem mākslas zinātniekiem, restauratoriem un meklējot internetā, svečtura līdzinieki netika atrasti. Mākslas zinātnieki izteica versiju, ka historicisma stilā svečtura līdzinieki netika atrasti. Mākslas zinātnieki izteica versiju, ka historicisma stilā svečtura līdzinieki netika atrasti. Mākslas zinātnieki izteica versiju, ka historicisma stilā svečtura līdzinieki netika atrasti.

Svečtura atrašanās vieta pēc Otrā pasaules kara nav zināma. Jaunākajos laikos svečturis bijis aizdots Novada muzejam izstādes vajadzībām un ilgāku laiku bija izstādīts

Vecajā rātsnamā. Tad muzejs jautāja draudzei, vai tā vēlas savu īpašumu saņemt atpakaļ vai arī nodot muzejam. Draudze vēlējās saņemt svečturi atpakaļ un restaurēt. Tā kā draudzei jau bija izveidojusies laba sadarbība ar metālmākslinieku Raiti Bēci, viņam tika lūgts uzņemties restaurācijas darbus. Cienījamais meistars ar lielu degsmi ķērās pie darba, un paldies Valsts kultūrkapitāla fondam, kas piešķīra līdzekļus restaurācijai. Svečtura restaurācija ilga vairākus mēnešus, pēc parauga no jauna bija jāizgatavo zudušās detaļas, jārestaurē bojātās. Vēsturiskajā fotoattēlā redzams, ka svečturim bijuši arī divi smilšu pulksteņi, kas nebija saglabājušies. Vācijā šādi smilšu pulksteņi uz kanceles malas vai netaļu no tās sastopami diezgan bieži, tos dēvē par *Kanzeluhr* – kanceles pulksteņiem. Latvijā gan šie pulksteņi gandrīz vairs nav sastopami. Viens no retajiem redzams Valmieras Sv. Sīmaņa baznīcā. Restaurators piemeklēja svečturim piemērotu smilšu pulksteni un sveces.

1. jūlijā baznīcā bija sapulcējušies restauratora Raita Bēča ģimene un draugi, arī draudzes un Limbažu Kultūras pārvaldes pārstāvji. Svečturis savā vēsturiskajā vietā atgriezās ātri, jo sienā no seniem laikiem bija saglabājušies āķi, uz kuriem tas bija uzkarināts.

Limbažu baznīca atvērta katru dienu, un nu to rotā arī greznais sienas svečturis. ●

Cikls “Ticības sarunas” Ropažos

Ticība! Tieši ar šo tēmu Ropažu draudze sāka savu jaunradīto pārdomu ciklu “Ticības sarunas”. “Periodiski īsās pārdomās vai, iespējams, nākotnē arī diskusijās skarsim dažādas dzīves tēmas kā labestība, mīlestība, sirsnība, iecietība, līdzietība, naids vai piedošana. Tas viss ir mūsu dzīves sastāvdaļa, un pat tad, ja jums kādu iemeslu dēļ neizdodas ik dienu lūgt un pateikties un svētdienā būt dievnāmā, esam cerības pilni, ka mūsu mācītāja Rolanda Pēter-sona garīgo pārdomu vadībā jūs ik nedēļu atradīsiet laiku svarīgākajam – dievvārdiem, Bībelei, laiku pārdomām un stiprinājumam, ko ar dievpa-līgu savos sprediķos mūsu mācītājs nodod draudzei. Mēs dzīvojam sarežģītā laikā, tāpēc īpaši svarīgi, ka mums ir, uz ko paļauties, kur smelties stiprinājumu ikdienas dzīvei. Būsim priecīgi, ja novērtēsiet mūsu veikumu un dalīsieties ar šīm pārdomām arī ar saviem tuviniekiem,” savā Facebook kontā raksta Ropažu draudzes pārstāvi. Pārdomu ciklu iespējams noskatīties Ropažu evaņģēliski luteriskās draudzes Facebook lapā un Instagram vietnē @gaismasdarzropazos. ●

Dievnamam Baldonē – 200

Juris Morics, Līga Dāboliņa

Baldones evaņģēliski luteriskā draudze atzīmēja dievnama 200 gadu jubileju. 3. augustā, Baldones pilsētas svētku laikā, tika atklāta jubilejas izstāde par baznīcas vēsturi un mākslinieka Jūliusa Dēringa gleznoto Baldones evaņģēliski luteriskās baznīcas altārgleznu, kura ikdienā atrodas Rundāles pils muzeja krājumā. Par godu Baldones baznīcas jubilejai notika svētbrīdis, kurā klātesošos uzrunāja Rīgas arhidiecēzes palīgbīskaps Rinalds Grants un Jūrmalas iecirkņa prāvests Arnis Eltermanis, svētku dalībniekus priecēja divi koncerti, kuros muzicēja Laimis Rācenājs, Aivars Hermanis un koklētāju ansamblis "Dzītari".

Staltā Baldones Sv. Miķeļa baznīca (vēsturiskais nosaukums), lielu koku ieskauda, atrodas Baldones centrā un ir vecākā un skaistākā ēka pilsētā ar arhitektonisku un sakrālu vērtību. Ik rītu, pusdienlaiku un

Evas Dišleres (Ķekavas novada pašvaldība) un draudzes arhīva foto.

vakaru baznīcas zvani atgādina par laika ritējumu. Daudz dzīves vētru un pārmaiņu baznīcas ēka ir piedzīvojusi – nav bijusi gluži drupās, bet pārcietusi daudz, un tam līdzī nāk cilvēku sirds sāpes. Tā visus tumšos okupācijas gadus ir atgādinājusi par gaismu.

Neviens nevar atbildēt uz jautājumu, kad Baldonē tikusi uzcelta pirmā baznīca. Tas ir noticis vēl pirms apdzīvotās vietas Baldones izveidošanās. Uzskata, ka esošā mūra ēka ir ceturta vai pat piektā baznīcas ēka. Šodien redzamo dievnamu iesvētīja 1824. gada 8. jūnijā, un līdz mūsdienām tas ir vairākkārt pārbūvēts un atjaunots. Vissmagāk dievnams cieta Otrā pasaules kara un Padomju Savienības otrreizējās okupācijas laikā, kad baznīcas ēku kārtējo reizi pārbūvēja, toreiz plastmasas izstrādājumu rūpnīcas "Ausma" filiāles vajadzībām. Atmodas laikā, 1988. gadā, sākās draudzes aktīva iesaistīšanās, baznīcas atgūšana un atjaunošanas procesi. Lielu darbu sākumā ieguldīja pirmie entuziasti, kuriem pateicoties mēs šodien varam būt baznīcā un turpināt iesāktu.

Pēc ugunsgrēka 2022. gadā ēkai atkal ir uzlikts jauns jumts un izremontēta lielā zāle, ierīkota jauna, mūsdienīga apkures sistēma. Šogad notiek lieli iekšdarbi draudzes telpu izbūvē.

Baldones baznīcā ir mazskaitlīga, bet aktīva draudze. Lai arī pasauli ir pārņēmušas citas problēmas, mūsu uzdevums ir uzturēt savu baznīcu, mūsu kopīgo Baldones rotu. Tas ir valsts nozīmes arhitektūras piemineklis, un tās dvēsele ir dzīva draudze. Baznīcā notiek ne tikai dievkalpojumi, bet arī koncerti un izstādes. Tāpat daudzi pilsētas sabiedriskie pasākumi notiek baznīcā un baznīcas teritorijā.

Pagaidām viss baznīcā notikušais ir paveikts pašu spēkiem un ar mūsu pašu ziedotāju atbalstu. Mēs varam, ja vien ticam un gribam.

Draudze sirsnīgi pateicas katram ziedotājam un atbalstītājam par ieguldījumu, tas palīdz saglabāt ēku un ticību nākamajām paaudzēm.

Interesenti izstādi par dievnama vēsturi var apskatīt **līdz 15. septembrim** (iepriekšēja pieteikšanās, zvanot pa tālr. 29220810). ●

“Un piepeši no debesīm nāca rūkoņa...”

Foto – Sabīne Brokāne

Foto – Uldis Alpe

Mārcis Romancevičs

No 9. augusta vakara līdz 11. augustam Bolderājas baznīcā norisinājās gadskārtējās Draudzes dienas, kuru šā gada tēma bija "Aicināti un izredzēti: līdzsvarota garīgā dzīve", par pamatu liekot 2. Pēteru vēstules pirmās nodaļas 10. pantu. Uz dažādiem dvēseli un prātu veldzējošiem notikumiem bija pulcējušies vairāki desmiti dažādu vecumu Dieva mīļotie no Bolderājas un Rīgas Vecās Svētās Ģertrūdes evaņģēliski luteriskajām draudzēm.

Dalībnieku sirdis tika sagatavotas piektdienas vakarā, pulcējoties Gaismas ceļam, ticīgo gājienam cauri mikrorajonam, sekojot Kristus krustam, dziedot slavas dziesmas Dievam un dažādos maršruta punktus (kopskaitā deviņos) pietādot Rakstu vietu uz klausīšanai, pateicības izteikšanai Kungam un kopīgai lūgšanai par Gaismas ienākšanu šajā Rīgas daļā un tās iedzīvotāju sirdīs. Gājiena vērētāju vidū bija arī tādi, kuri sarunās ar draudzes locekļiem atzina, ka sen nav apmeklējuši dievnamu, bet tagad jūtas aicināti to darīt. Pēc vairāku stundu gājiena, kura dalībnieki tika saudzēti no laika prognozē solītā lietūs, Gaismas ceļš noslēdzās baznīcā ar svētbrīdi, kura iezvanīšana ar baznīcas zvani Dievajai sākās tieši tajā mirklī, kad vēl pēdējā apstāšanās punktā pie dievnama tika lasīta Apustuļu darbu vieta par Svētā Gara ienākšanu draudzē: "Un piepeši no debesīm nāca rūkoņa..."

Sestdien bija iespēja noklausīties trīs noderīgas lekcijas – mācītāja Raimonda Mežiņa "Aicināti un izredzēti", mācītāja Jāņa Cepuriša "Līdzsvarota garīgā dzīve" un evaņģēlista Jāņa Kunga "Garīgā

veselība: septiņas dzīvības pazīmes", kuru starplaikos dzirdētais tika apspriests grupiņās, notika mielošanās ar garšīgām pusdienām un uzkodām, "darbnīcīnā" tika gatavoti ledusskapja magnēti ar tekstu no iedvesmojošām Rakstu vietām, notika orientēšanās Bolderājā, fotogrāfēšanās un citas nodarbes.

Draudzes dienas noslēdzās svētdien, 11. augustā, kad pēc mācītāja Oskara Smoļaka un evaņģēlista Zigmāra Rozentāla vadītā dievkalpojuma visi tika aicināti uz zaļojošo dārzu pie baznīcas, kur notika sirsnīga sadraudzība un kur bolderājieši sprieda par tuvākiem un tālākiem plāniem.

Draudzes dienu organizatori izsaka pateicību katram dalībniekam par kopābūšanu un atbalstu! ●

Foto – Agnese Mīkne

Mūsdienu kristīgā skola

Iveta Gaile, Rīgas
1. Kristīgās pamatskolas direktore

Mēdz teikt, ka skola ir sabiedrības spogulis. Noteikti šim uzskatam var piekrist. Mūsu gadu tūkstoši sabiedrība piedzīvo tik daudzas pārmaiņas, ka reizēm kļūst grūti, pat neiespējami tām visam izsekot, par iedziļināšanos un pārdomu mirkli pat nerunājot. Pārmaiņas vienmēr izsauca rezonansi. Mēs varam noraidīt, pretoties vai ignorēt, bet rezultāts paliek nemainīgs: tās īstenojas un agrāk vai vēlāk ienāk mūsu dzīvē. Pārmaiņas skar gan mūsu praktisko dzīvi – un tur piemērus nav grūti atrast –, gan garīgo dzīves pusi, ar kuru ir daudz grūtāk sadzīvot un par to reflektēt.

Skolas dzīve to visu tik kristālskaidri demonstrē. Absolūti nepieciešama bija izglītības reforma – tas vairs nebija pat diskutējams jautājums, jo vecās metodes ir beigušas eksistēt, mūsu viedokli pat nepajautājušas. Visi procesi notiek straujāk, vispusīgāk, diemžēl arī virspusīgāk, pieprasot ātrāku rezultātu. Ja STEM mācību procesā var ātrāk visu sistematizēt, pārveidot un pielāgot (par rezultāta aprēķināšanu pat nerunājot), tad humanitārajos priekšmetos un īpaši garīgās jomas laukā tas viss ir daudz sarežģītāk un uzskatus nav tik viegli izmainīt. Jo īpaši grūti ir ar kristīgās vēsts izplatīšanu. Sarežģītību demonstrē arī Latvijas sabiedrība: garīgajām

Rīgas 1. Kristīgās pamatskolas jaunsargi 2024. gada Barikāžu atceres dienā ar Valsts prezidentu Edgaru Rinkēviču Doma laukumā.

iespējām paplašinoties, uzskatu dažādības brīvībai nojaucot robežas, sabiedrība vairāk nekā jebkad riņķo starp garīgajiem meklējumiem un piedāvājumiem. Nav nejaušība, ka Jēzus mūs salīdzina ar avīm, kurām nav dabas dots orientēšanās talants. Mainās izglītības raksturs, un jāmainās kristīgās mācības metodēm. Tā ir objektīva, procesu nenovēršama prasība. Jaunatne vairs nepakļaujas stingram diktātam, iepriekšējo paaudžu neapstrīdamajām vērtībām, lēnai procesa attīstībai, par teksta izpratnes iztrūkumi nerunājot. Šo visu problēmu priekšā stāv kristīgās skolas un skolotāji. Zaudētāji noteikti ir tie pedagogi, kuri mēģina strādāt "pa vecam".

Tas vairs nedarbojas. Varam jau sevi mierināt, ka esam harismātiski, apveltīti ar bērnu iedvesmošanas spējām, bet, manuprāt, to var vēl īstenot tikai svētdienas skolas, uz kurām savas atvases mērķtiecīgi ved kristīgas ģimenes. Skolās ir jāmeklē jau pavisam citas alternatīvas pieejas.

Rīgas 1. Kristīgā pamatskola nav izņēmums, saskaroties ar sabiedrības jaunajām progresīvajām garīgajām tendencēm. Sākot jau ar faktu, ka izglītības reforma strikti noteica izņemt ārā no obligātā mācību satura apguves kristīgās mācības stundas, pārvēršot tās par ārpusstundu brīvprātīgi apmeklētām fakultatīvām nodarbībām, proti, Bībeles

pulciņiem. Nenoliedzami tas bija diezgan traumējoši, jo īpaši situācijā, kad bija jāatsakās no vidusskolas klasēm, kurās skolotāji varēja jau ar nobriedušiem jauniešiem risināt dziļus un nopietnus kristīgās ticības jautājumus. Godīgi sakot, tā bija ne tikai pedagogiski liela, bet tiešām cilvēciska laimes izjūta, redzot skolas īstenotos garīgos augļus. Kā strādāt tālāk? Kā mainīties? Kā saglabāt pamatvērtības? Mūsdienās tik mīļi populārais teikums: pieņemt izaicinājumu...

Nācās skolas dzīves ierasto kārtību mainīt simtprocentīgi. Tie bija neapstrīdami noteikumi, kuriem mūsu skola kā Rīgas pašvaldības dibināta un uzturēta mācību iestāde tika pakļauta. Pirmdienas rītos arī garīdznieki vairs nevēlējās nākt uz kalpošanu klātienē tik pašizliedzīgi kā kādreiz. Pirmdienas tomēr ir viņu gandrīz vienīgās brīvdienas pēc saspringtās kalpošanas nedēļas noslēgumā. Aizvien masveidīgāk skolēni sāka kavēt ik-rīta desmit minūšu svētbrižus, jo tās viņiem šķita svētīgāk atdot saldam miegam. Aizvien lielāku prasmi tas prasīja no Vārda sludinātājiem, jo Svēto Rakstu klausīšanās un uztvere, kopīgi atrodoties gaitenīs, kļuva gandrīz neiespējama un arī skaļāka. Radās prasība pēc papildspēkiem garderobēs un koplietošanas telpās. Mēs pieņemām lēmumu mainīties. Lēnām, meklējot dažādas formas, tagad esam pārgājuši uz diezgan strīdīgu, bet praktiski darbojošos metodi: pulksten 9.00 (piedodiet, bet tas ir mācību stundas vidus) visos kabinetos interaktīvās tāfeles pieslēdzas tiešsaistes svētbrižim, kurā jauniešus uzrunā gan kristīgie skolotāji, gan jaunie garīdznieki,

kuri droši rīkojas ar mūsdienu tehnoloģijām. Nopietnākais un atbildīgākais uzdevums gulstas uz pedagoga pleciem, kuram jānodrošina attiecīga atmosfēra klasē.

Lielie vārda dievkalpojumi tika pārcelti uz piektdienas rītiem. Skola izsaka milzīgu pateicību Svētā Pāvila baznīcas garīdzniekiem un jo īpaši mācītājam Ģirta Prāmnīkam, kurš divas reizes mēnesī pulcina skolas kolektīvu dievnamā, bet pārējās divās piektdienās lielie skolēni dodas uz draudzes namu risināt pieaugušo tēmas, kamēr sākumskolas bērni pulcējas skolas zālē vai gaitenī uz svētbrižu.

Protams, visā mācību procesā tiek ievērotas Baznīcas gada aktualitātes un tēmas.

Iepriekš aprakstītās metodes vairāk attiecas, ja tā var teikt, uz praktisko, organizatorisko pusi, bet kas notiek ar dvēseles, garīgo, kristīgo atmosfēru un Garu? To nevar teikt viegli un skaidri rezumēt kā pieminētie STEM mācību priekšmeti, lai arī tur ir milzīgi daudz grūtību un neatrisinātu jautājumu. Garīgā joma noteikti un nenoliedzami mainās, jo izmaiņas skar jau visu skolas saimi. Skola, līdzīgi visām Latvijas skolām, īsteno iekļaujošo izglītību ar visām tam sekojošām problēmām un izaicinājumiem, kuriem neviena skola nav pilnībā profesionāli sagatavota un gatava risināt tīri jau cilvēcisko resursu ziņā. Arī kristīgo ģimeņu un pedagoģiskā sastāva ziņā ir notikušas ļoti lielas izmaiņas. Un tomēr, tomēr... Zināt, mēs atšķiramies ar kādu vārdos nenosaucamu pievienotās vērtības lielumu. Tas ir sajūtams gan savstarpējās attiecībās, gan profesionālajā sniegumā, gan

Iveta Gaile

netveramā, garīgo stīgu cauraustā attieksmē pret apkārtējo pasauli. Šo sajūtu nav iespējams vārdiski definēt, tā ir uztverama tikai un vienīgi ar jūtām, nojausmām un netaustāmām maņām. Šo gaisotni saskatīja arī akreditācijas komisija. Akreditācijas smagajam procesam gājām cauri šā mācību gada pavasārī, un tas veiksmīgi rezultējās – nākamajos sešus gadus skola ir akreditēta.

Protams, skolas darbs nav viegls un pateicības vārdiem pārplūdināts. Nebūt ne, bet ar pilnu pārliecību un atbildību mēs varam liecināt, ka ir vērts! Dieva Vārds ir neapvēršams, robežās neieslogāms un metodēs neierobežojams. Ir jāsludina, ir jāturpina, jo tas ir mūsu dzīves galvenais uzdevums! Misija, kura neprasa nekādas argumentācijas un iebildumus, nesīs un nes augļus: lēnām, neredzami, neizmērāmi, bet noteikti! Dievs dos spēku jūsu rokām, vārdiem un mīlestības vēstij! ●

Bērni zina, ka viņu skolotājs ir mācītājs

Viktorija Slavinska-Kostigova, autores foto

Iepriekšējā mācību gadā mācītājam un valodu pasniedzējam **Viesturam Rikveilim** ir bijušas tik daudz stundu kā nekad pirms tam. Pilnas slodzes darbs Madonas pilsētas vidusskolā un ģimnāzijā, kur dienā pat vadījis deviņas stundas. Tomēr tas nav izsmēlis pieredzes bagāto pedagogu, jo katru dienu viņš uz skolu iet kopā ar Dievu. Dieva vārds Bībeles formātā stāv uz viņa galda, vidusskolas angļu valodas klasē pie sienas jau 20 gadus piestiprināta svētbilde un Gara augļi. Tas dod spēku droši lūkoties arī uz jauno mācību gadu.

Skolotāja arods paliks

Viesturs izglītības nozarē jau ir gandrīz 40 gadus. Pirmās darba gaitas 1985. gadā viņš uzsāka Praulienas astoņgadīgajā skolā, strādāja par vācu valodas skolotāju. 1997. gadā bija iespēja pievienoties Madonas pilsētas ģimnāzijai (tagadējai Madonas pilsētas vidusskolai). Pirmajai svešvalodai 2001. gadā kļāt apguva angļu un tūlīt pēc tam arī franču valodu. Tā šobrīd tiek pasniegta Madonas Valsts ģimnāzijā kā trešā – izvēles – valoda. Iesākoties darba gaitām, drīz jaunā skolotāja sirdī modās arī ticība Dievam. Atmodas laikā vēsmas un pirmās skolas vadības atļauja apmeklēt baznīcu, un Viesturs uzreiz pievie-

nojies draudzei. Kopš 2020. gada kalpojis kā evaņģēlists, un nu rit otrais gads pēc ordinācijas Madonas un Liezeres evaņģēliski luterisko draudžu mācītāja amatā. Bērni skolā zina, ka valodu skolotājs ir arī mācītājs. "Viņi arī man šad un tad atgādina, ka mācītājs nedrīkst dusmoties. Diemžēl kādreiz gadās saskaisties, ko pēc tam gan nožēloju, bet ir reizes, kad nevari palikt malā mierīgs. Tieši ar to mēs atšķiramies no mākslīgā intelekta, kas visai agresīvi ienāk gan mūsu attiecībās, gan galvās. Tas vienmēr paliks aukstasinīgs, tomēr skolotāja arodu, manuprāt, neaizstās," smaidot saka Viesturs. Izglītība nav tikai informatīva, bet arī audzinoša.

“Dievs uzrunā katru cilvēku. Mēs varam būt kā sējēji. Tas, kad tā sēkla izdīgst, paliek Dieva ziņā,” ir pārliecināts skolotājs un mācītājs Viesturs Rikveilis.

Foto – Viktorija Slavinska-Kostigova

Bērni gaida filmas

Turpat klasē uz sava galda skolotājs tur Bībeli. Tajā viņš ieskatās pāris reizes dienā un ir gatavs atbildēt skolēniem, ja tie prasa, kas tā par grāmatu. Viņa pārliecība – skolā ir ļoti plašas misijas iespējas, īpaši, ja tiek pasniegti humanitārie priekšmeti. “Tagad skolā ir aktuāla starppriekšmetu saikne, un svešvaloda tai ir ļoti piemērota. Tas ir interesanti, ka bērni var atklāt lietas, ko patiesībā zina visa pasaule. Pirms katriem Ziemsvētkiem un Lieldienām mēs stundās skatāmies tradicionālo filmu par Jēzu pēc Lūkas evaņģēlija, kas ir angļu valodā. Es skaidroju notikumus, Jēzus stāstītās līdzības, brīnumainās dziedināšanas. Bērni gaida šīs filmas,” stāsta skolotājs. Viņš neslēpj, ka par bērniem un darba vidi arī aizlūdž – gan mājās, gan draudzē. “To darām visu gadu, arī vasarā, lūdzam par klasēm, arī par atsevišķiem problēmbērniem, jo Dievs mīl katru un dod arī katram iespēju. Ticu, ka šiem bērniem būs pamats, un tas var noderēt jebkurā dzīves posmā, arī, lai kādreiz pievienotos draudzei. Dievs uzrunā katru cilvēku. Mēs varam būt kā sējēji. Tas, kad tā sēkla izdīgst, paliek Dieva ziņā,” pārliecināts Viesturs. Viņa darba pieredzē ir tikai viens atgadījums, kad skolēns pateicis skaidru “nē” piedāvātajai filmai par Jēzu.

Parādīt puīšiem, kā izdzīvot

Līdz zināmam vecumam skolotājai vajadzētu būt sievietei, kas aizstāj māti. Tāpēc arī mazo klašu audzinātājas dažreiz sauc par sabiedriskajām mammām, bet, sasniedzot briedumu, audzinātāja un vadītāja loma būtu jāuzņemas vīrietim. Kaut vai lai parādītu puīšiem, kā izdzīvot mūsdienu matriarhāta apstākļos, kā uzņemties atbildību par sevi un ģimeni nākotnē. Viesturs uzskata, ka arī sa-

Jau 20 gadus savā valodu klasē Viesturs Rikveilis pie sienas pielicis svētbildi. Īpašs pārsteigums tas ir bijis viesiem no citām zemēm, jo ir tādas, kur izglītības iestādēs pat krustiņu kaklā nedrīkst vairs nēsāt.

biedrībā redzamie centieni iznīcināt tradicionālo ģimeni ir sātana darbs, un tieši vīrietim būtu jāparāda, kā turēties tam pretī. “Vīrietis neko nevar savā spēkā, bet strādā tā ideja, ko viņš nes. Tādēļ vīriešiem būtu jānes kristīgā vēsts skolā. Jā, šodien skolās ir maz vīriešu – ir treneri, sporta, mājturības skolotāji, tehnoloģiju pasniedzēji, bet būtu jājauc: kāpēc ir tik maz kristiešu pedagogu skolā? Es uzskatu, ka tā ir materiālistiskā domāšana. Arī ar vīrieša skolotāja algu ģimene var iztikt, bet gribas šiki dzīvot un otru pārspēt. Cilvēki par daudz šodien kalpo mantai, līdz ar to uzskata, ka skolā var strādāt tikai brīvs cilvēks, tāds, kuram alga nav primārais, kurš nekalpo mantai. Ja viņš to dara, tad viņš nebūs autoritāte bērniem.”

Neaizmirst rakstīt ar roku

“Mūsdienās bērniem ir labas angļu valodas zināšanas, viņi ir kompetenti tehnoloģijās un viņiem ir pieejama ļoti plaša informācija. Viņiem būtu jāiemācās to selekcionēt,” skolotājs vērtē un dod salīdzinājumu par izslāpušo, kurš nespētu padzerties no ugunsdzēsēju šļūtenes, jo nevarētu uzņemt pat ne mazu daļu no plūstošā ūdens. Savās stundās Viesturs aicina mācīties atlasīt informāciju, kas attiecas uz pašu skolēnu, nepamest lasīšanu un novērtēt attiecības ar domubiedriem, ar ko kopā var tiekties uz mērķi. Viņš norāda uz klasē pielikto zaļo krīta tāfelī un stāsta, ka apzināti atteicies no interaktīvās tāfeles, “rakstīšana ar roku attīsta smadzenes”.

Vienmēr jāapgūst jaunas prasmes

Pats Viesturs šobrīd apgūst klavierspēli. “Ir jātrenē smadzenes arī 60 un 70 gados. Jā, un arī pieaugušie var pilnībā apgūt kādu jaunu valodu no nulles,” iedrošina triju svešvalodu skolotājs.

Jaunajā mācību gadā viņam ir novēlējums: “Lai vienmēr būtu skaidrs mērķis, uz ko virzīties, lai būtu tuvākās un tālākās nākotnes plāni un lai jūsu ceļš vestu pretī dzīves pielāgojumam ticībā Jēzum Kristum.” ●

Mācītājs Jānis Kopštāls: “Man ir svarīgi baznīcu izvest ārā no mūriem”

Viktorija Slavinska-Kostigova

Negaidītā iespēja strādāt skolā noteikti ir bijis Dieva nodoms – tā pirms septiņiem gadiem notikušo

dzīves pagrieziena vērtē mācītājs, Ādažu vidusskolas saimniecības daļas vadītājs **Jānis Kopštāls**. Šodien Ādažu vidusskola ir lielākā skola Latvijā pēc skolēnu skaita. Jānis pēc pilna laika darba skolā vada kalpošanas un

svētdienās dievkalpojumus Ādažu evaņģēliski luteriskajā draudzē.

Ko, būdams kristietis, esat ienesis savā darba vidē?

.. “Cik no mācītājiem stāvēja rindā pie skolas un teica, ja vajag, es iešu mācīt ticības mācību?” ..

Foto no personīgā arhīva

Visa sākums ir ģimene! Tomēr skolā atnāk dažādi bērni. Man reizēm ar pedagogiem ir skaļas diskusijas par to, ka, jā, bērni mums šodien tādi ir, bet – tie ir mūsu bērni. Tie ir mūsu paaudzes bērni, un mēs viņus tādus esam izaudzinājuši. Pēc padomju sistēmas esam ienākuši brīvībā un esam ļāvuši viņiem sajaukt brīvību ar visatļautību. Šodien vairs neturas kopā tiesības ar pienākumiem. Ja esam kādreiz lasījuši ābolus, tad zinām, kas notiek grozā ar veselajiem āboliem, ja starp tiem viens ir sapuvis. Bērniem, kuri grib mācīties, visgrūtākais ir to darīt, ja apkārt ir noteikumu neievērošana. Tas izraisa nogurumu un motivācijas trūkumu. Tā ir lielākā problēma.

Kas varētu mainīt skolas vidi?

Ja vecāki sadarbotos ar pedagogiem un būtu gatavi atzīt, ka viņu bērns nav unikāls un perfekts. Pedagogus vajag atbalstīt, nevis konfrontēt. Vecāki, piemēram, nedrīkst, bērnam dzirdot, nostāties pret pedagogu, jo tad pedagogs nekad nebūs autoritāte. Tieši autoritātes un rāmja trūkums ir šodienas katastrofa.

Vai straujā izglītības vides sekularizācija arī jūs uztrauc kā kristieti un triju meitu tēvu?

Bērns ģimenē mācās, skatoties uz vecākiem. Viņi redzēs pareizās atbildes jūso, ja jums par tām nebūs šaubu. Ja saviesīgā pa-

sākumā pie jums mājās jūs sāksiet ar skaļu lūgšanu vai dziesmu, bērni to redzēs. Viņi mācās nevis no tā, ko sakām, bet no tā, kādi esam. Esiet mājās savā ticībā droši, tad bērni nebaidīsies arī skolā. Mūsu piecgadīgā meita drosmīgi pateica mākslas nodarbībā, ka nezmēs helovīna ķirbi, jo viņa bija dzirdējusi, ka tētis par to ir runājis un ka tas ir slikti. Mēs nevaram bērnus izaudzināt izolētus no sabiedrības. Viņiem ir jābūt gataviem izaicinājumiem, tāpēc mācīsim, bruņosim, skolosim un rādīsim piemēru!

Gribu teikt, ka kristiešiem ir arī iespējas iet un darīt vairāk savā vidē. Katru gadu pašvaldības izsludina pieteikšanos finansējumiem interešu izglītības pulciņiem. Cik no mums, kristiešiem, ir tiem pieteikušies? Tas, ka kristīgā mācība vairs nav pat izvēles priekšmets, liek jautāt, cik no mācītājiem stāvēja rindā pie skolas un teica, ja vajag, es iešu mācīt ticības mācību. Mums neviens nav devis uzdevumu sēdēt baznīcā un gaidīt, ka pie mums kāds atnāks. Ir teikts – ejiet un dariet par mācekļiem. Piecelies no dīvāna un sāc kaut ko darīt kā ticīgais!

Vai par šodienas paaudzi ir grūtāk lūgt?

Nē, lūgt noteikti nav grūtāk. Katrā draudzes lielajā lūgšanā lūdzam par Ādažu novada skolām, par tiem, kas mācās un māca. Lūgšanai ir spēks! Ja kāds saka, kāda jēga no lūgšanām, tad es jautāju: kā tu zini, kāda būtu pasaule, ja mēs nebūtu lūguši? Tāpēc lūdzam regulāri. Man ir bijusi fantastiska iespēja aizlūgt par skolu vadītājiem, iesvētīt arī telpas. Tā nav burvju nūjiņa, bet tas maina. Lūgšanā mēs uzticamies Dievam, telpas iesvētīšanā mēs šo vietu uzticam Dievam. Kad Elija bija tuksnesī un bēga no Jezabeles, viņam likās, ka viss ir beidzies. Tad Dievs viņam atklāja, ka ir sagatavojis vēl septiņus tūkstošus, kas tic. Ja mums liekas, ka esam tikai pieci cilvēki, kas ir lūgšanā par skolu, ticu, ka tādu ir vēl vairāk.

Vai kristietim jebkura vieta nozīmē kalpošanas platformu?

Neskatoties uz to, ka esmu mācītājs, mana pamata kalpošanas vieta ir mana ģimene, tad skola un tad draudze. Man ir arī svarīgi izvest Baznīcu ārā no mūriem. Sava darba dēļ man ir gana bieži jābūt pašvaldībā, un tur visi zina, ka esmu mācītājs. Arī tas reizēm ietekmē sarunu norisi. Es cenšos vienmēr parādīt, ka mēs, kristieši, esam normāli cilvēki un ka esam tepat uz vietas gatavi darīt kopā dažādas lietas. Gribu, lai cilvēki darba vietā un pašvaldībā ierauga, ka Baznīca var būt nevis prasītāja, bet devēja. ●

Juta Strazdiņa: “Mums ir vajadzīga paradigmas maiņa”

Saruna ar **Jutu Strazdiņu**, vairāk zināmu kā Kalna skolas, kas atrodas Madonas novada Barkavas pagastā, tagad Kristiāna Dāvida pamatskolas dibinātāju un skolotāju kopš tās izveidošanas 1991. gadā. Toreiz Grostonas privātā pamatskola bija pirmā Latvijas privāt-skola pēc neatkarības atjaunošanas.

Jūsu skola atrodas Latvijas laukos. Kāda ir situācija ar mazajām skolām šobrīd? Kāds ir jūsu viedoklis par mazo skolu masveida slēgšanu?

Daudzām skolām ir ļoti slikta situācija, un daudziem bērniem arī, jo izglītības sistēma nerēķinās ar realitāti, nerēķinās ar izpratni par to, kādi ir bērni. Ļoti bieži tieši skolotāji mazajās skolās glāba bērnus, kuri nonāca krīzē. Ne tikai kristīgās skolas, bet arī citas mazās skolas mēģināja šiem bērniem palīdzēt. Vēlāk viņi ļoti labi pabeidza skolu un bija spējīgi mācīties tālāk. Jo bērns bija noticējis savām spējām, noticējis tam, ka viņš vienmēr nebūs autsaideris, viņam radās vēlme sasniegt kaut ko vairāk. Tagad mazās skolas tiek slēgtas, bet kas notiks ar bērniem?!

Esmu satikusi daudz jaunus cilvēkus krīzē, zinu, ka agrāk viņu krīzes pārsvarā bija

saistītas ar ģimeni, un mazajā skolā jauniešiem diezgan labi varēja palīdzēt, sniedzot viņam cieņpilnu attieksmi un dažādi atbalstot viņu kā personu. Šobrīd ir pietiekami daudz jaunu cilvēku, kuru krīzes avots ir izglītības sistēma – skola. Tagad viņam vispirms ir jāpierāda, ka tu neesi tāds, kas viņu kategoriski novērtēs, kuram nekas nebūs labi, kurš viņu spiedīs darīt to, kam viņš nav gatavs, kurš viņu neuzklausīs. Ar to es negribu teikt, ka lielās skolas ir sliktas, bet zinu, kādā situācijā ir nostādīti skolotāji lielajā skolā. Vai viņiem ir iespēja strādāt tā, lai darbs sniegtu gandarījumu? Paziņu bērns iestājās kādā Pierīgas skolā, kurā vienas klases komplektā ir deviņas klases! Lieliskos mācību priekšmetu kabinetus vairs nevar lietot, jo visur klases. Kur palika priekšrocības? Tas nav labi ne bērniem, ne skolotājiem. Nesen sastapu puisī, kuru mammīte

kādreiz atveda pie mums, jautāju viņam – kur tu tagad mācies? Viņam vajadzēja iet sestajā klasē, bet iepriekšējā mācību gadā viņš nav mācījies nekur! Bērns man pusstundu stāstīja par saviem kriminālajiem varoņdarbiem. Tas bija Rīgas puika. Laukos tagad mēdz būt vecāki, kuriem attieksme pret bērna izglītību ir vienaldzīga – labāk, lai viņš pelna naudu, kamdēļ viņam tā izglītība...

Un vēl ir viena ļoti būtiska lieta – padomāsim, ko bērnam nozīmē valsts. Valsts viņam dāvina izglītību. Ja viņam izglītība neliemas kā dāvana, ja viņš ir nelaimīgs skolas dēļ un ja skola viņam liek justies nespējīgam un nederīgam?

Vai prasības skolā ir pārāk augstas?

Tās nav sabalansētas. Un, kad bērns zaudē ticību saviem spēkiem, notiek procesi, kuru rezultātā viņš kļūst par tādas grupas

līdzdalībnieku, kura nelīdzdala valstiskas vērtības. Mēs esam tik maza valsts, ka mums būtu jāstiprina katrs bērns, nevis jāuzgrūž viņam neizpildāmas prasības. Loģiski būtu, ja mēs vērtējam izglītības procesu attīstības dinamikā, vai bērns attīstās, pilnveidojas, attīsta savas spējas, viņam ir izaugsme. Tas nozīmē, ka mēs rēķināties ar sākuma punktu. Ir liela atšķirība starp mazu lauku skolu, kurā nav neviena vecāka ar augstāko izglītību, vai Rīgas skolu, kurā 30 vai 50 procentiem vecāku ir augstākā izglītība, bet tādēļ pateikt, ka mazajā skolā nav līmenis... Kam nav līmenis? Skolotājiem nav līmenis? Visur skolu reitingos skaita atzīmes un uzvaras olimpiādēs. Mazajās skolās skolotāji darbojas, lai paceltu katru bērnu, – tas ir milzīgs ieguldījums, bet tas nekur neparādās. Vissliktākais, ka tagad palikušajās mazajās skolās nav pietiekams bērnu skaits. Bet kāpēc? Jo notiek nemītīga propaganda, kas vēsta, ka labas ir tikai lielās skolas, ka jūsu bērnam būs izglītības līmenis tikai tad, ja viņš mācīsies lielajā skolā. Bet ja jūsu bērns ir pārāk jūtīgs vai ja viņam ir lasīšanas grūtības, ja viņam ir spējas, kas neatbilst izglītības sistēmas nostādņām utt.? Tāpēc ir vajadzīgas, kā Nilss Sakss-Konstantinovs tās nosauc, terapeitiskās skolas. Tās var saukt arī, piemēram, par atbalstošajām skolām. Šobrīd lauku skolām, kurās tiek darīts fantastisks darbs, trūkst morāla atbalsta. Izglītība būtu jātuvinā katram bērnam, nevis jāpasludina kaut kāds līmenis, pie kura visiem bērniem ir jāpieraujas. Mēs esam tik maza tauta, tik daudz cilvēku jau ir izbraukuši, vai tagad mums ir vajadzīgi tikai tie izcilie? Tie vājie mums nav vajadzīgi? Ja viņus neatbalstīsim, kas būs tālāk?

Jau tagad ik pa laikam varam lasīt medijos, ka Rīgas centrā klejo jauniešu bariņi un gaišā dienas laikā kādu piekauj vai aplaupa, par strauji pieaugušo pusaudžu pašnāvību un depresiju skaitu, par to, ka pedagogi masveidā iet prom no skolām – trūkst tik daudz priekšmetu skolotāju. Ko vēl mēs gaidām?

Atstumtie bērni veido paši savas mikrosabiedrības, diemžēl. Mums nepatīk strīdēties, mums nepatīk konfliktēt, bet pedagogiem vajadzētu protestēt pret to, kā viņu darbs tiek nozākāts. Jo, ja tu strādā mazajā skolā, tu nekas neesi, jo tev nav līmeņa! Bet es pēc savas pieredzes varu teikt – lai vienu nesekmīgu bērnu dabūtu tik tālu, lai viņš eksāmenā saņem 5 balles, ir jāiegulda milzīgs darbs, lai bērns to sasniegtu! Bet skolotājam pasaka – tev nav nekāds līmenis... Tas ir pazemojoši, kā izturas pret mazo skolu

skolotājiem. Mums, ja gribam izdzīvot kā tauta un kā valsts, ir vajadzīga paradigmas maiņa – cieņpilna attieksme pret katru cilvēku. Saprāšana, ka mums ir ļoti daudz bērnu, kuriem ir vajadzīgs atbalsts. Un diemžēl skolu sistēma neiedarbojas labi arī uz mākslinieciski apdavinātajiem bērniem. Jo tagad pēkšņi mums vajag tikai matemātiķus, zinātniekus un inženierus! Katram bērnam ir jāklūst par to, kas viņš ir. Bērnam, kuram ir paaugstinātas mākslinieciskās spējas, eksaktajos priekšmetos ir nepieciešams nopietns atbalsts. Bet, sagraujot viņu jau pamatskolā, viņš būs nelaimīgs cilvēks – nomākts, varbūt pat atkarīgais. Kādreiz skolotāju kursus mums stāstīja stāstu, kurā katrs dzīvnieciņš darīja kaut ko sev pilnīgi nepiemērotu. Tagad mēs to darām.

Jā, mums vajag inženierus, bet mums vajag arī kalējus, virpotājus, autovadītājus – visus mums vajag. Bet galvenais – mums vajag katru cilvēku! Jo katrs bērns ir vērtīgs, arī tas bērns ar īpašajām vajadzībām. Katram šajā valstī ir jājūtas pieņemtam. Bet, ja skolotāji nejūtas labi, ja bērni nejūtas labi, tad kam šī sistēma ir vajadzīga?!

Sapnis par kristīgo mācību skolās ir izsapņots...

Es nedomāju, ka parastajās skolās vajadzētu mācīt kristīgo mācību, ja tas būtu tikai teorētiski. Taču vajadzētu kristīgajām skolām uzticēties, atļaut dzīvot ar kristīgo mācību. Atļaut katrai skolai dzīvot ar savu specifiku, nevis mēģināt visas skolas unificēt.

► 27. lpp.

Odrija Anna Mežiņa: “Pats svarīgākais – mīlēt citus”

Foto no personīgā arhīva

draugiem nestrīdēties, būt jaukākai pret citiem un pats svarīgākais – mīlēt citus.

Kas tev skolā visvairāk patīk? Un kas nepatīk?

Man personīgi vislabāk patīk tā sajūta, ka tu pamosties no rīta un zini, ka varēsi visu dienu pavadīt kopā ar draugiem skolā, mākslas skolā vai basketbolā. Varbūt citiem tas izklausīsies jocīgi, bet man ļoti patīk mācīties. Man patīk pildīt pārbaudes darbus vai darba lapas matemātikā un latviešu valodā burtniecībā, patīk rakstīt pāros vai arī sportā skriet, lēkt un mūzikā notis rakstīt. Mans mīļākais priekšmets ir mājturība. Nu, vienīgais mīnuss ir tas, ka agri jāceļas. Jā, tas man nepatīk!

Kāds ir labs skolotājs/skolotāja, tavuprāt?

Man ļoti mīla ir mūsu klases skolotāja, kas māca latviešu valodu, un patīk arī mājturības skolotāja. Visas skolotājas ir labas. Ir daži skolotāji un skolotājas, kuras nav tik jaukas, jo ir stingras, bet, ja tā padomā, arī viņi ir jauki. Mūsu direktore ir ļoti jauka. Esmu dzirdējusi no citiem draugiem, kas mācās citur, ka viņiem nemaz nav tik jauka direktore kā mums.

Ko tu novēli saviem klasesbiedriem jaunajā mācību gadā?

Es novēlu, lai veicas mācībās, lai nekašķējas ar draugiem un ir jauki viens pret otru. Un vēl – lai klausu savus vecākus un skolotājus. ●

Odriju iztaujāja Viktorija Slavinska-Kostigova

E. GLIKA ALŪKSNES VALSTS ĢIMNĀZIJA | 2024. GADA 21. SEPTEMBRIS

ERNSTA GLIKA SVĒTKI

Mācītājs, tulkotājs, tautas izglītotājs Ernsts Gliks (1654-1705) ir:

- pirmais iztulkojis Bībeli latviski
- dibinājis skolas zemnieku bērniem
- bijis latviešu valodas celmlauzis

KLAUSĪSIMIES IZGLĪTOJOŠUS STĀSTUS UN KOPĪGI DZIEDĀSIM SKANĪGAS DZIESMAS SENĀKU UN JAUNĀKU LAIKU SKAŅĀS

Piedalās: **Ernesta Kazakēnaitē, Pēteris Vanags, Jouko Talonen, Vilis Kolms, Viesturs Rikveilis, Uģis Sildegs, Māra Grudule**

Pusdienas un aktivitātes pasākuma ietvaros nodrošinām bez maksas
Ja vēlies atbalsēt – priecāsimies par ziedojumu

Mīļi aicināti Alūksnē!

Alūksne aicina!

PROGRAMMĀ:

11:00 Ernsta Glika svētku dienas atklāšana

- * Dr. philol. **Māra Grudule** "Ernsta Glika dziesmas"
- * Dr. philol. (Lietuva) **Ernesta Kazakēnaitē** "Ernsta Glika Bībeles tulkojums"
- * Dr. habil. philol. (Latvija/Zviedrija) **Pēteris Vanags** "Glika Bībeles devums latviešu valodas tapšanā"

14:00-15:00 PUSDIENAS UN GARDUMI
(ERNSTA GLIKA ALŪKSNES VALSTS ĢIMNĀZIJA)

- * mācītājs **Viesturs Rikveilis** "Prāvesta Ernsta Glika sarakste"
- * Dr. theol. (Somija) **Jouko Talonen** "Kultūras pūliņi trimdā: pirmās latviešu Bībeles jauns izdevums 1974. gadā"
- * Dr. theol. **Uģis Sildegs** Starp lekcijām klausīsimies īsas biogrāfiskas skices no Ernsta Glika dzīves un kopīgi dziedāsim viņa tulkotās dziesmas

Bībeles Ziemeļkorejai

Ziemeļkorejā nav iespējams iegādāties Bībeli. Cilvēks, kam pieder Bībele, var nokļūt darba noietnē. Iespējas ievest valstī Bībeles un kristīgo literatūru ir ierobežotas. Par noziedzīgu tiek uzskatīts jebkurš veids, kādā Bībele nonāk Ziemeļkorejā. Tomēr misijas organizācijas neatsakās arī no iespējas ievest Bībeles kontrabandas ceļā. Misionārs Ēriks Folijs ir pārliecināts: “Pašlaik ir piemērots laiks, lai izplatītu Evaņģēliju Ziemeļkorejā.” Tūkstošiem Ziemeļkorejas kristiešu no pagrīdes baznīcas ir ieslodzīti darba noietnēs, nereti viņi savu ticību praktizē slepenībā. Tāpēc ir tik svarīgi ievest valstī Bībeles, kas kristiešiem dāvā jaunu cerību. Ēriks Folijs stāsta: “Katrā gadu organizācija *The Voice of the Martyrs Korea*, pateicoties Dieva žēlastībai un sadarbībai ar organizācijām no visas pasaules, ir spējusi nogādāt Ziemeļkorejā vairāk nekā 40 000 Bībeļu.” Bībeles no Dienvidkorejas uz kaimiņvalsti tiek nosūtītas ar pudeļu pastu, ar baloniem vai robežkontrabandistu palīdzību. ●

Atrasts 3800 gadu sens tekstils

Neliels, pāris centimetrus garš tekstila fragments no Jūdejas tuksneša ir senākā liecība par Bībelē aprakstīto krāsvielu un auduma krāsu karmīnu (piemēram, 2Moz 26:31). Atradums liecina par metodēm, kā krāsoti audumi, un par plašajiem bronzas laikmeta tirdzniecības tīkliem. Šī spilgti sarkanā vai purpursarkanā krāsa tika iegūta no bruņutīm – nelieliem kukaiņiem, kas dzīvo Vidusjūras reģionā. Ar modernajām pētniecības metodēm izdevās izpētīt auduma fragmentu un precīzi noteikt, kāds paņēmieni izmantots auduma krāsošanā. Bībelē šī sarkanā krāsa ar purpura nokrāsu minēta gandrīz 25 reizes. Tās iegūšana bija ļoti dārga. ●

Ukrainas Kristīgais radio dāvā cerību

“Bumba tikko trāpīja blakus mājā, man ir tik ļoti bail... Paldies, ka raidījumā aizlūdzāt par cietušajiem!” tādas un līdzīgas ziņas bieži vien saņem Ukrainas Kristīgais radio FEBC (*Far East Broadcasting Company*). Radio ēkā darbojas arī mājas grupa. Kristīgā radiostacija raidījumus veido Kijivā, un tie skan visā valstī. Bet ko darīt, ja pazūd strāva, kā tas bieži vien notiek Ukrainā? Šim nolūkam radio darbinieki izplatījuši tūkstošiem ar saules enerģiju darbināmu radioaparātu, un visvairāk tie tika dāvināti karavīriem frontē. Daudzi no viņiem klausās arī Kristīgā radio raidījumus un smeļas tajos drosmi. FEBC vadītājs Eduards Kuriļenko ziņo par lielo atvērtību Evaņģēlijam, īpaši frontē. “Mēs saņemam daudzas liecības no karavīriem – tūkstošiem mēneši. Viņi mums jautā par Jēzu, viņi sāk attiecības ar Dievu, viņi sāk lūgt,” stāsta Kuriļenko. ●

Broadcasting Company). Radio ēkā darbojas arī mājas grupa. Kristīgā radiostacija raidījumus veido Kijivā, un tie skan visā valstī. Bet ko darīt, ja pazūd strāva, kā tas bieži vien notiek Ukrainā? Šim nolūkam radio darbinieki izplatījuši tūkstošiem ar saules enerģiju darbināmu radioaparātu, un visvairāk tie tika dāvināti karavīriem frontē. Daudzi no viņiem klausās arī Kristīgā radio raidījumus un smeļas tajos drosmi. FEBC vadītājs Eduards Kuriļenko ziņo par lielo atvērtību Evaņģēlijam, īpaši frontē. “Mēs saņemam daudzas liecības no karavīriem – tūkstošiem mēneši. Viņi mums jautā par Jēzu, viņi sāk attiecības ar Dievu, viņi sāk lūgt,” stāsta Kuriļenko. ●

Drosmīgie Tunisijas kristieši

Kristieši Ziemeļāfrikā bieži vien piedzīvo vajāšanas. Pavisam nesen kristiešiem ir atļauts dievkalpojums svinēt atklāti, tomēr sociālais spiediens uz viņiem joprojām ir ļoti liels. Turklāt Ziemeļāfrikā valda liela nabadzība. Daudzi afrikāņi, it īpaši jaunieši, cenšas pamest skolu un valsti. Daudzi mirst jūrā, mēģinot nokļūt Eiropā. Nav skaidrības, kāda būs valsts nākotne. Kristieši ir nepilns procents no Tunisijas 12 miljoniem iedzīvotāju. Atlikušie 99 % ir musulmaņi. Taču kristiešiem nav jāslēpjas, viņi ir redzami masu medijos un sabiedrībā. Tā sauktā pagrīdes

baznīca nepastāv. Daži kristieši ir uzdrošinājušies doties uz Reliģisko lietu ministriju, lūdzot piešķirt sabiedrisku ēku dievkalpojumu norisei. Valstij būtu jānodrošina kristiešiem vietas, kur svinēt dievkalpojumus, taču šis jautājums joprojām netiek uztverts nopietni. Kristieši ir spiesti satikties savās mājās, jo viņiem nav citu ēku. Sociālais spiediens uz kristiešiem ir liels. Ikviens, kurš pievērsies kristīgajai ticībai, riskē tikt izstumts no ģimenes. Daudzi Tunisijas kristieši par savu ticību var runāt ar saviem draugiem, taču ģimene vienmēr būs pēdējā, kurai par to stāstīt. ●

Bībeles olimpiskajām spēlēm

Francijas Bībeles biedrība olimpiskajām spēlēm bija sagatavojusi īpašu Jaunās Derības izdevumu. Lielā pieprasījuma dēļ tirāža tika palielināta no 130 000 līdz 200 000 eksemplāriem. Jauno

Derību izplatīja gan olimpiskajās spēlēs, gan paraolimpiskajās spēlēs, kas noslēgsies 8. septembrī. Ar šo kampaņu Francijas Bībeles biedrība *Alliance Biblique* cer atstāt “ilgstošu mantojumu, kas sniežas daudz tālāk par sporta arēnām”. Īpašajā izdevumā publicētas sportistu kristiešu liecības, tostarp Francijas handbola čempiona Žoela Abati un Austrālijas augstlēcējas Nikolas Olislāģeras liecības. Jaunās Derības tiek izplatītas sadarbībā ar dažādām kristiešu sporta biedrībām. Jaunās Derības izdevuma nosaukums franču valodā ir *Plus Précieux que l'or* (“Dārgāks par zeltu”), kas saistīts ar Bībeles rakstu vietu 1Pēt 1:7. ●

Tev nebūs nokaut!

Muhameds bija imāms kādā no mošejām Ugandā un sludināja islāmu. Lai gan savā sirdī viņš zināja, ka tā darīt nav pareizi, tomēr mācīja musulmaņiem, ja kāds musulmanis kļūst par kristieti, tad tas ir jānogalina. Taču tad Muhameds pats kļuva par kristieti, un viņam draudēja nāve.

Muhameds bija izaudzis musulmaņu ģimenē. Jau kā bērnam Muhamedam bija grūti saprast Korānu. Arī vēlāk, kad viņš to intensīvi studēja un vadīja mošeju Ugandā, tas viņam īsti skaidrs neklūva. “Jāatzīst, pat būdams imāms, es ne vienmēr sapratu, ko cenšos mācīt cilvēkiem mošejā.” 2020. gadā apmēram 60 gadu vecumā Muhameds pēc citu imāmu ieteikuma pievienojās tā dēvētajai *Da'wa* (“Aicinājums uz islāmu”) kustībai. *Da'wa* dalībnieki un atbalstītāji cenšas mudināt musulmaņus pievērsties islāmam, nereti pat vardarbīgi. Lai gan Uganda ir pārsvarā kristiešu valsts, pierobežas reģionos, kur darbojas islāmistu kaujinieku grupas, pieaug radikālā islāma piekritēju skaits.

Muhameds apmeklēja *Da'wa* skolu, kurā sagatavoja “svētajam karam pret neticīgajiem” – džihādā. “Mums parādīja, kā sarīkot bumbu uzbrukumus baznīcām un kā vajāt un nogalināt kristiešus,” stāsta Muhameds. Studentiem bija jālasa ne tikai Korāns, bet arī Bībele, lai pārliecinātu citus, ka islāms ir vienīgā patiesā reliģija. Skolotāji stāstīja, kā samulsināt kristiešus, sagrozot dažu Bībeles pantu skaidrojumu un pēc tam parādot, ka Bībele ir nepareiza. Muhameds kļuva aizdo-

mīgs. Viņš prātoja, kāpēc viņam jāsgroza Bībeles tekstu nozīme, lai strīdētos ar kristiešiem. Muhameds turpināja lasīt Bībeli, līdz kādu dienu izlasīja teikumu: “Tev nebūs nokaut!”

“Sirdī es zināju: tā ir patiesība! Es zināju, ka nogalināt ir nepareizi. Un tagad es lasu par Dievu, kurš pavēlēja saviem ļaudīm tieši to – nenogalināt. Kopš tā brīža es gribēju sekot Bībeles Dievam,” atceras Muhameds. Būdams imāms, viņš zināja, kādas sekas būs sekošanai Jēzum. “Es zināju, ka mani var nogalināt jebkurā brīdī. Man bija bail, bet es ticēju, ka Dievs mani pasargās,” stāsta Muhameds.

Pēc pievēršanās kristietībai Muhameds atstāja mošeju, nenorādot iemeslu. Tomēr drīz vien kļuva zināms, ka viņš ir kļuvis par kristieti. Kādu dienu Muhamedu uzrunāja

Uganda

desmit vīru grupa. Viņi vaicāja, kāpēc viņš ir pievērsies kristietībai. Kad vīrieši dzirdēja, kāpēc Muhameds tic Jēzum, daži no viņiem arī nolēma sekot Jēzum. Ātri izplatījās ziņa, ka Muhameds musulmaņus pievērsis Jēzum. Pēc dažām dienām Muhameds devās uz pilsētu, lai nopirktu pārtiku. Pēkšņi viņam no mugurpuses pienāca sens paziņa un teica: “Šodien mēs jums pārgriezīsim rīkli.” “Dari tā,” atbildēja Muhameds. Neilgi pēc tam ieradās vēl seši bijušie draugi un piekāva Muhamedu: “Viņi visi kļiedza ‘Allahu Akbar.’ Taču, pirms viens no vīriešiem izvilka nazi, aiz stūra parādījās kristiešu grupa un izglāba manu dzīvību.”

Pēc dažām minūtēm ieradās policija. Viņi Muhamedu nogādāja slimnīcā un iesniedza apsūdzību pret uzbrucējiem. Pēc ārstēšanās un izrakstīšanās no slimnīcas Muhameds nolēma mīlestībā un mierā stāties pretī saviem uzbrucējiem. Viņš atcēla visas apsūdzības pret bijušajiem draugiem, kuri viņu bija tik nežēlīgi piekāvusi. Lai varētu nedaudz attālināties no savas iepriekšējās vides un vienlaikus paplašināt zināšanas par Bībeli, Muhameds sešus mēnešus mācījās Bībeles skolā. “Es uzzināju daudz par Bībeli. Bet visvarīgākais, ko es paņēmu no šā laika, ir tas, ka man ir jāpiedod saviem ienaidniekiem,” saka Muhameds. Taču atmiņas par to, ka bijušie draugi musulmaņi viņu sita, viņu sāpina vēl tagad. Pašlaik Muhameds laiku pa laikam sludina dažādās draudzēs. Viņš stāsta, kā Dievs viņu izveda no vardarbīgas islāmistu kustības un dāvāja dzīvas attiecības ar Jēzu Kristu.

Izmantojot zināšanas no savas musulmaņa dzīves, Muhameds skaidro kristiešiem, kā viņi var palīdzēt musulmaņiem atpazīt patiesību Dieva Vārdā. “Es zinu islāmistu viltības un to, kā viņi sagroza kristietību. Tāpēc pašlaik es varu vēl labāk sludināt Evaņģēliju,” skaidro Muhameds. “Es apzinos, ka viņi jebkurā laikā var mani vajāt un nogalināt, lai neļautu man izplatīt Evaņģēliju. Bet es esmu vecs vīrs. Kamēr dzīvošu, es dalīšos patiesībā ar visiem musulmaņiem, kurus satikšu. Ja mani nogalinās, vismaz dažiem musulmaņiem es būšu atnesis Labo vēsti.” ●

No Stimme der Martyrer 2024, Nr. 8 tulkojusi Ingrida Briede

Mācīties nekad nav par vēlu

Antra Putniņa

Kur tie gadi, kad “Svētdienas Rītā” pamanīju aicinājumu pieteikties vācu valodas kursos un nolēmu atsaukties! Lai arī tās ir tikai dažas stundas sestdienu rītos reizi mēnesī, tā tomēr ir iespēja neaizmirst skolā mācīto, “izlocīt mēli”, atkārtot gramatiku, papildināt vārdu krājumu. Luterāņu draudzēm Latvijā visvairāk mūsu draudžu ir tieši Vācijā, tāpēc valodas zināšanas, pat ja tās ir pavisam pieticīgas, lieki noder, gan ciemiņus uzņemot, gan pašiem ciemojoties. Vācu valoda nesaraucami saistīta arī ar mūsu tautas vēsturi un kultūru. Šobrīd vairs palikusi tikai viena nodarbību grupa – paldies Rīgas Vecās Sv. Ģertrūdes draudzei, kas laipni atvēlējusi tam savas telpas! Un vēl lielāks paldies Sniedzei Eglītei, kas turpina vadīt nodarbības brīvprātīgi arī pēc tam, kad finansiālais atbalsts no Vācijas beidzās. Dalībnieki ir no dažādām Rīgas un Pierīgas draudzēm un ne tikai no draudzēm. Taču kā tas viss sākās?

Stāsta pasniedzēja **Sniedze Eglīte**:

“Vācu valodas kursi aizsākās 2006. gadā, kad Virsvaldes birojā strādāja Santa Cilēviča, kas tagad dzīvo un kalpo misijā Tanzānijā. Viņa bija vācu valodas skolotāja. Tā kā daudzas draudzes Latvijā bija atradušas partnerus Saksijas Baznīcā Vācijā, tika noslēgta vienošanās, ka mēs šeit mācīsimies vācu valodu, bet Saksijas Baznīcas locekļi – latviešu valodu. Toreiz pēc sludinājuma publicēšanas

“Svētdienas Rītā” uz pirmo nodarbību sanāca pilna Jēzus baznīca. Sadalījām visus trīs grupās – iesācēji, vidējā grupa un augstākais līmenis. Miervaldis Vanags bija pasniedzējs augstākā līmeņa grupai. Aptaujāju vairākas skolotājas, un Iveta Godiņa pieteicās par pasniedzēju vidējai grupai. Viena no skolotājām bija arī Vija Funknere.

Mēs, vācu valodas skolotājas, vairākus gadus pēc kārtas pavasaros un rudenos pa nedēļai braucām uz dažādām Saksijas pilsētām – Drēzdeni, Meiseni u. c. – mācīt latviešu valodu. Apmetāmies pie draudzes locekļiem. Tā bija kārtīga mācīšanās no rīta līdz vakaram. Svinējām arī kopīgus dievkalpojumus, svētbrižus. Projektu finansiāli atbalstīja Saksijas Baznīca. Milzīgs paldies viņiem par to! Ar laiku dalībnieku palika arvien mazāk, kamēr nodarbības tika pārtrauktas pavisam.

Arī Latvijā interese pakāpeniski samazinājās. Vidējā grupa savu darbu beidza, tās dalībnieki aizgāja pie iesācējiem vai uz augstāko līmeni. Atceros, kāda kundze kursos (tepat Latvijā) vienmēr bija ļoti kritiska pret sadraudzības galdu – tad pīrādziņi nebija labi, tad vēl kaut kas. Un tad reiz Inga Reča, “Svētdienas Rīta” redaktore, kas arī kādu laiku bija kursu dalībniece, pateica skaidri un gaiši: *Ich habe einen Vorschlag: nehmen Sie dann das nächste Mal richtige Speckkuchen mit!* (Man ir priekšlikums: nākamreiz tad paņemiet līdzī tos īstos pīrādziņus!)

Alma Avotiņa (otrā no kreisās) ir viena no vācu valodas kursu dalībniecēm kopš to pirmsākumiem mūsu Baznīcā.

Man liekas ļoti labi, ka tieši šeit turpina skanēt vācu valoda, jo Vecās Sv. Ģertrūdes baznīcā kādreiz, līdz 1939. gadam, bija vācbaltiešu draudze. Pati šajā draudzē nonācu ar Atmodas “vilni”. Es teiktu, ka šie nav kursi, bet kristīga sadraudzība uz vācu valodas pamata, domubiedru grupa. Noteicošais jau ir motivācija, vēlēšanās nepazaudēt to, kas kādreiz mācīts. Līdzīgi, kā spēlējot kādu mūzikas instrumentu, jātrenējas visu laiku. Un gandarījumu sniedz arī iespēja būt kristīgā draugu pulkā. Pati ar vācu valodu esmu saistīta visu mūžu, ilgu gadus mācīju skolā, arī augstskolā, esmu strādājusi metodiskajā kabinetā, bibliotēkā, par tulku un mācību materiālu redaktori. Kad pati gāju skolā, angļu valodu mums nemaz nepiedāvāja, bija tikai vācu valoda, tad arī tā interese radās.”

Savās atmiņās un pārdomās dalās arī bijusī pasniedzēja **Iveta Godiņa**:

“Mani savulaik uzaicināja Miervaldis Vanags pārņemt augstākā līmeņa valodas grupu, ko viņš vadīja. Tad nu nopietni ķēros pie darba, kuru man bija uzticējis tik ievērojams pasniedzējs. Arī kursantiem pienākas uzslava par uzticību, čaklumu un uzticību, sestdienu veltot mācībām. Tomēr gribu uzsvērt, ka tā nebija tikai valodas mācīšanās. Sākām ar

savstarpēju dalīšanos, par ko vēlamies pateikties Dievam un ko gribam Viņam uzticēt lūgšanā. Tie bija svētīgi brīži. Pēc tam jau arī mācīšanās veicās raiti. Pateicos Dievam par šo svētīgo kalpošanu, kurā dīkstēju ņemt dalību.”

Bet, lūk, ko stāsta paši dalībnieki!

Dace: “Par nodarbībām uzzināju no sludinājuma avīzē “Svētdienas Rīts”. Gribēju uzlabot savu vācu valodu. Mūsu pirmais skolotājs bija Miervaldis Vanags. Viņš bija stingrs un prasīgs. Man viņš ļoti patika. Laikam citiem arī, jo bija pilna klase. Viņš ļoti labi skaidroja gramatiku, lika mācīties un atprasīja. Man bija gramatikas grāmata, ko biju domājusi pati izstudēt, taču tam

nekad neatlika laika. Vanaga kunga vadībā es ar šo grāmatu tik galā gada laikā. Pēc tam bija skolotāja Iveta. Viņa bija pilnīgi citāda un strādāja citādi. Šīs nodarbības bija vairāk kristīga kopā būšana un nedaudz gramatikas. Man patika arī tā. Biju priecīga uzzināt par dievkalpojumiem vācu valodā un iemācījos *Vater Unser* (Tēvreize vāciski), ko lietoju vēl joprojām. Šo abu pasniedzēju vadībā ļoti uzlaboju savu vācu valodas prasmi tiktāl, ka Ģētes institūtā varēju sākt uzreiz ar B2 līmeni. Esmu viņiem pateicīga par visu, ko viņi devuši katrs savā veidā.”

Māra: “Man skolā bija vācu valoda. Tā nu gribēju paturpināt mācīties. Braucu slēpot uz Vāciju, Čehiju, Austriju, tur tā valoda arī

noderēja. Bija vieglāk saprasties. Tieši Čehijā vislabāk ar to gāja. Bet mēs jau te ne tikai mācāmies, arī Rakstus palasām, baudām kristīgu sadraudzību.”

Marts: “Man ļoti patīk arī visi izbraucieni vai kad pie mums ierodas kādi vāciski runājoši viesi. Patika nodarbība Ģētes institūtā, Latvijas Nacionālo kultūras biedrību namā.”

Irēne: “Katra valodas apguve paplašina pasauli. Aizgāju pensijā un beidzot varēju pievērsties mācībām. Skolā man bija angļu valoda. Esmu daudz ceļojusi, arī pa Vāciju. Paklausos ziņas vāciski, kādu filmu noskatos, arī internetā pamācos.”

Uz tikšanos, cerams, atkal rudenī! ●

Par katru stundu Dievam pateicos

Alma Avotiņa ir viena no vācu valodas kursu dalībniecēm jau gandrīz no to pirmsākumiem. Viņa nāk cītīgi, bez nopietna iemesla neizlaižot nevienu nodarbību, nāk, vienmēr sagatavojusies. Tās sestdienas rītā Alma mazliet kavējās, kad no rokas rokā ceļoja apsveikuma kartīte ar skaistām dzejas rindām un sveiciens vārdiem, zem kuriem visiem bija jāparakstās. Lasu un neticu savām acīm: “Sveicam Tevi 99 gadu jubilejā!” Lasu vēlreiz un brīnīdamās veros apkārt: vai tas, kurš gatavojis šo kartīti, nav kļūdījies? Kur tad ir tā deviņdesmit deviņgadniece? Alma? Nevar būt! Mūsu vidū gan ir vairākas ļoti cienījama gadagājuma dalībnieces, un arī pašai pasniedzējai drīz jau 80, bet nevienai no viņām taču nevarētu dot ne 100 un pat ne deviņdesmit! Un turpat jau viņa arī ņipra un smaidīga nāk, kā vienmēr, tikai šoreiz vispirms tiek sumināta un sirsnīgi sveikta. Nodarbības laikā klusībā rēķinu, kurā gadā tad Alma dzimusi, kādus laikus piedzīvojusi, un mieru neliek doma, ka gribu iepazīties tuvāk, gribu parunāties personiskāk. Galvā dzimst jautājums pēc jautājuma, un nobriest doma, ka jātop intervijai “Svētdienas Rītam”. Par laimi, Alma neatsaka, un vēl pēc pāris nodarbībām esam gatavi klausīties. Jā, esam gatavi, jo arī citi dalībnieki vēlas dzirdēt Almas dzīvesstāstu, šajā reizē gandrīz neviens nesteidz prom no mājīgā Vecās Sv. Ģertrūdes baznīcas pagrabiņa, vēlas apskatīt Almas atnestās senās fotogrāfijas, un saruna rit brīvi, ik pa laikam iesaistoties arī pārējie.

Pastāstiet, lūdzu, par savu bērnību, par ģimeni, kurā esat dzimusi, augusi!

Esmu dzimusi 1925. gadā. Bērnība bija ļoti laba. Man bija trīs māsas un viens brālis. Dzīvojām Jaunjelgavā, divstāvu īres dzīvokļu mājā. Pretī atradās mājas īpašnieces dārzs, ko dīkstējām izmantot kā atlīdzību par to, ka tīrījām ielu. Tā kā mums bija zirgs, noderēja

zāle, kas izauga dārzā. Šo to tur arī audzējām. Ko vecāki lika, to darījām. Bērniem bija savi pienākumi. No nopļautās zāles, piemēram, mums bija jāizlasa ārā ķimenes, kartupeļiem asni jānolauž. Dzīvojām draudzīgi, bet, protams, bija arī kādi strīdi. Tā kā biju jaunākā, lielākie dažreiz apcēla.

Vecāki bija strādnieki. Tēvam bija zirgs,

Almas iesvētību diena.

ar to pelnījās, izvadāja alus mucas un citus dzērienus no t. s. auglūdēns (jeb limonādes) ražotnes, kas piederēja mūsu radniekam Čūderam. Bija, piemēram, tāds “Vectēva” dzēriens no dzērvenēm. Uz pudelēm bija etiķetes, un tas vectēvs – tādiem baltiem matiem. Ražotni nacionalizēja.

Kādas ir jūsu atmiņas par holokaustu, karu? Jaunjelgavā jau bija daudz ebreju.

Karu atceros gan, jā. Atceros, kā krievi ieņāca. Tos jau tā vis nesagaidījām kā vāciešus. Parādīja sevi... Es jau tad vidusskolā mācījos.

Kad fronte atkāpās, bija ļoti trokšņains, arī naktīs, bet jaunībā jau labs miegs, tas sevišķi netraucēja. Atceros, kā ebrejus vāca, to jau nevarēja noslēpt. Tas bija ļoti nepatīkami.

Mēs uz Kurzemes katlu bēgām. Brāli iesauca armijā, tas bija leģionārs. Māsām jau bija ģimenes. Cik nu vienos ratos varēja to iedzīvi līdzī paņemt, tik arī bija. Pārējais viss palika mājās, to vairs atpakaļ nedabūjām. Man bija brāļa velosipēds, tam uzsēju savu koferīti. Biju par darbu veikalā dabūjusi audumus, tie tur bija ielikti un pusšūts mētelis. Tas notika rudenī – septembra beigās, oktobra sākums. Māsa jau bija uz Kurzemi aizprecējusies, devāties pie viņas. Apmetāties Rendā. Māsas vīram ceļa malā bija mājiņa, veikaliņš. To gan likvidēja. Visvairāk žēl bija kaķa, kas palika mājās...

Vecāko māsu 1949. gadā izsūtīja, viņas vīrs bija aizsargs, to apcietināja. Abi no Sibīrijas atgriezās, bet kā pirmās grupas invalīdi. Bērnu viņiem nebija.

Vai nebija domas par bēgšanu uz Rietumiem?

Vecāki nebija tik jauni, lai brauktu kur tālu projām. Man gan bija tāda doma, jā, bet es tak nevarēju vecākus vienus atstāt! Visi gaidīja kara beigās, klausījās ziņas, cerēja, ka tas citādi beigsies...

Un kā ar darba gaitām?

Māsai bija sapnis kļūt par skolotāju. Braucām uz Kuldīgu meklēt izglītības un darba iespējas. Māsa tika strādāt Rendā, mani norīkoja uz Sātiņiem. Iedeva 3. klasi. Un 4. un 5. klasei bija vēsture jāmaca. Piekajā vēl nekas – tur par senajiem grieķiem, bet ceturtajai – par Padomju Savienību. Un es neko nezinu. Atbrauc inspektori pārbaudīt. Man jāvada stunda par sovhoziem un kolhoziem. Ātri ieskrēju pie citas skolotājas paprasīt, kāda starp tiem atšķirība. Nu, ēd atsevišķi, un tā... To pašu arī bērniem pastāstīju. Par laimi, pie manis bija ienācis vecais inspektors, tas bija saudzīgs, vēlāk apspriedē par mani neko nesūdzējās, tikai zem četrām acīm ieteica papildus kaut ko palasīt, bet jaunais gan kaunināja vienu citu skolotāju.

Pēc Sātiņiem mani aizsūtīja studēt. Tikko bija nodibinājies Fizikultūras institūts. Man sports patīk, es priecīga. Mājinieki gan nebija sajūsmā: tagad, jā, bet ko tad, kad būsī vecāka? Tā es no šīs domas atteicos. Tad man piedāvāja vēsturi. Bet tādu vēsturi, kā tur būtu jāmacās, es negribu! Kas tad cits atliek? Latviešu valoda! Aizgāju uz Pedagoģisko institūtu. Izmācījās par latviešu valodas un literatūras skolotāju. Bet studiju gados tāpat vingroju, sacensībās 2. vietu dabūju. Basketbolu spēlēju. Pēc augstskolas bija trīs obligātie gadi jānostrādā, kur sūta. Gribēju palikt Rīgā vai Jūrmalā, bet Izglītības ministrija aizsūtīja uz Salacgrīvu. Tad vēl Alojā vienu gadu nostrādāju, kamēr varēju atgriezties Rīgā. Nonācu Lietišķās mākslas vidusskolā, kur nostrādāju līdz pat pensijai.

Alma kopā ar vecāko māsu.

Iesvētību diena.

Alma (pati mazākā) kopā ar māsām un brāli.

Laulību dienā.

Alma (pati mazākā) kopā ar ģimeni un radniekiem.

Pēc tam vēl izdevniecībā, bibliotēkā strādāju. Pateicoties darbam, tiku bezmaksas ekskursijā uz Armēniju.

Jūsu dzīvē svarīgu vietu ieņem ticība Dievam.

Jā, uz baznīcu gājām jau no mazām dienām. Vecāki gāja un mūs ņēma līdzi. Gājām visa ģimene. Pēc dievkalpojuma notika svētdienas skola. Mācītāja kundze nolasīja kaut ko no Bībeles, un mēs to pārrunājām. Nekādas dziedāšanas, zīmēšanas, krāsošanas un spēlēšanās kā tagad nebija.

Skolā bija obligāta ticības mācība. To vadīja skolotājs Dālmanis. Notika svētbriži. Skolai bija trīs stāvi, un pirmajā stāvā mācījās ebreju bērni, viņiem bija arī savs atsevišķs pagalms, sava ieeja.

Mans tēvs savulaik četrus gadus nodienēja, Pirmajā pasaules karā piedalījās, bija kavalērists. Zirgu ievainoja, pašu ne. Dievs pasargāja. Krūšu kabatiņā viņam bija Dieva jeb svētie vārdi.

Studiju gados dzīvoju Rīgā, Matīsa ielā, tad gāju uz Pāvila baznīcu, tur bija ļoti labs mācītājs, Spekmanis uzvārdā, bet viņu izsūtīja uz Sibīriju. Atnāca cits, vecs, bet man viņš nepatika, viņa runas nesaistīja. Meklēju citu baznīcu. Aizeju uz Domu, bet tur tas pats vecais mācītājs priekšā!

Padomju gados uz baznīcu negāju, nedrīkstēja, jo strādāju par skolotāju. Kad aizbraucu uz kādu svešu vietu, tad tur uz baznīcu gāju. Atmosdā laikā iestājos Jaunās Sv. Ģertrūdes baznīcas draudzē, jo dzīvoju blakus. Tur bija toreiz mācītājs Saveljevs, vēlāk Dimants, Ginters. Viņš vīraku kūpināja, tas man ne visai patika.

Iesvētījās vēl Jaunjelgavā 1943. gadā 18 gadu vecumā. Mācītājs Zemnieks toreiz bija. Pati vēl nemaz negribēju, domāju iesvētīties pēc gada, bet mamma uzstāja, un labi vien bija.

Ar vīru iepazinos Lietišķās mākslas vidusskolā, arī viņš tur strādāja. Apprecējāmies 1958. gadā. Vīrs uz baznīcu negāja, bet katru nedēļu deva manai mammai rubli, lai svētdienā iet un iedod Kleperim, tā sauca mācītāju. Vīrs nomira 1975. gadā.

Ko jūs domājat par šo laikmetu?

Zinātne attīstās, visu ko jaunu izgudro, tas jau ir labi. Es dzīvi pārkā nekritizēju.

Kāds būtu jūsu novēlējums sava gadagājuma cilvēkiem, un kāds – jauniešiem?

Tikai veselību un Dieva svētību. Jauniešiem novēlu, lai dzīvo veseli, lai mīl savu dzimteni un nebēg projām no tās.

Kā jūs jūtaties savos 99 gados?

Labi jūtos! Arī tagad vingroju – jau no paša rīta, kamēr vēl gultā. Ar kājām ritenīti. Ar koka skritulīšiem norīvējos. Ēdu normāli, visu pēc kārtas. Naškus nemeklēju. Vecāki labus pamatus ielikuši. Man ir viņu labie gēni.

Savu 99 gadu jubileju nosvinēju ar visiem saviem radiem. Krāju tam savu pensiju. Svinējām VEF Kultūras pilī. Ap 40 radu kopā sanāca. Tagad es vienīgā no savas paaudzes kā jaunākais bērns esmu palikusi. Dzīvoju pie meitas levas un viņas vīra. Piedzīvoju jau ceturto paaudzi. Mani jau sen visi iesaukuši par Amici. Amicītis. Man ir trīs mazmazmeitiņas – Grieta, Džemma un Frančeska.

Bērībā ar bērnu slimībām, ar šarlaku slimībām. Brālis īpaši smagi, palika arī sekas uz visu mūžu. Es viegli – staigādama izslimoju. Nekas briesmīgs man nav ķeries klāt. Kā raksta Kārlis Skalbe: "Par katru stundu Dievam pateicos, / Par elpu vienu, / Par katru nodzīvotu dienu. / Un ja ar' man tik sāpes tiek, / Par katru stundu Dievam pateicos, / Ko Viņš man dzīvot liek."

Kaut ko jau atceros, bet atmiņa vairs nav tik laba. Labprāt vēl kādā ceļojumā aizbrauktu. Uz 80 gadu jubileju mazdēls Jānis man Parīzi uzdāvināja. Meita leva un viņš pats ar sievu Loti līdzi brauca. Tas bija ļoti jauki. Lidojām ar lidmašīnu. Visvairāk man patika *Sainte Chapelle*. Saule tieši spīdēja caur tām daudzajām krāsainajām vitrāžām, tas skats uz mani vislielāko iespaidu atstāja. Un Parīzes Dievmātes katedrāle, protams. Interesanti bija arī pazemē, vietā, kur Parīze sākas. Esmu bijusi arī Austrijā, Vīnē.

Koncertus apmeklēju. Otrdienās eju dziedāt ansamblī. Lasu grāmatas, pārsvarā biogrāfisku literatūru. Patika grāmata par Lidiju Doroņinu-Lasmani. Ikstena patīk, Skujiņš, savulaik centos visas viņa grāmatas nopirkt. Jaunos dzejniekus es nezinu. Frīcis Bārda ir mans dzejnieks. "Maza cilvēka vakara lūgšana", tik skaisti pateikts! Un kas var būt labāks par "Kaķīša dzimnāvām"! Lai vairojas prieks, nevis sāpes, nevis atbēdība.

Viss ir Dieva ziņā. Tēvam bija 84, mātei 82, kad aizgāja. Par 100. dzimšanas dienu nemaz vēl nedomāju.

Man vienmēr ir Dievs stāvējis klāt. Visos izšķirīgajos brīžos Viņš man visus ceļus pavēris. Blakus "gadās" labi cilvēki, un ļaunais neko nevar izdarīt.

• • •

Nevar nepieminēt vēl pāris interesantu momentu no Almas dzīves. Jau nodarbības laikā mums tiek dots uzdevums sadalīties pa pāriem un uzdot otram jau iepriekš sagatavotus jautājumus. Tā kā esam sasēdušas blakus, laimīgi "sagadās" būt vienā pāri ar Almu, un uz jautājumu par to, vai Alma no rītiem

atceras naktī sapņoto, sākumā atbild noliedzoši, bet pēc īsa pārdomu brīža pastāsta neparastu sapni, ko redzējusi agrā jaunībā. Redzējusi dzejnieku Vili Plūdoni, kā viņš paceltām rokām svētījis Latviju, savu Tēvzemi, un pēc tam turpat nokritis bez

dzīvības. Ne pārāk ilgi pēc šā sapņa Plūdons patiešām arī nomiris. Nākamais ir jautājums par debesīm – ko izjūtam, tajās veroties. Un te Alma bez vilcināšanās pastāsta par vēl kādu brīnišķīgu notikumu, kuru atceroties viņas acis joprojām deg sajūsma, ko vārdos pat grūti ietvert, proti, vēl Jaunjelgavā dzīvojot, kādu nakti redzējusi ārkārtīgi spilgtu ziemeļblāzmu, tā ka visas debesis krāsainas, viss plaiksnī un viļņojas. Klausos gandrīz ar baltu skaudību un nekad nebūtu ticējusi, ka jau pēc dažām nedēļām ko tādu piedzīvošu arī pati, naktī no 10. uz 11. maiju, kad debesis virs Latvijas burtiski mirdzēja spožās ziemeļblāzmas gaismās. Zaļi, sārti un violeti stari lējās pār debesjumu uz visām pusēm no viena centra, kas atradās tieši virs galvas (kā no Jēzus sirds bieži redzētajā katoļu svētbildē "Žēlsirdīgais Jēzus"), ik brīdi mainot intensitāti, garumu un virzienu. Galvas atgāzuši, elpu aizturējuši un pa laikam atkārtotot dažus neticamo skaistumu tikai attāli raksturojošus vārdus, ļāvāmies šai burvībai, trīcot no aukstuma vai drīzāk no emocionālā savīļojuma, pazuļējot gan laika, gan telpas izjūtu, un tas no rīta liktos tikai kā sapnis, ja par piedzīvoto īstenību neatgādinātu stīvā spranda un neskaitāmās fotogrāfijas internetā, kurās cilvēki no malu malām iemūžinājuši šo neparasto dabas parādību. Tajā naktī atcerējos arī Almas piedzīvoto un stāstīto un varēju vien slavēt Dievu, ka Viņš arī man ko tādu ļāvis ieraudzīt, varbūt vienīgo reizi mūžā. Un ļāvis satikt un iepazīt tik daudz brīnišķīgu cilvēku, kas katrs savā veidā uzmirdz mūsu dzīvē. ●

Sarunu pierakstījusi Antra Putniņa

Nebūt kā aitām. Jo vilks ir

Jānis Vanags, arhibīskaps

Lai arī olimpiskās spēles ir palikušas vasarā, kas jau lieliem soļiem paskrējusi, tēma, kuru arhibīskaps Jānis Vanags risina, bija, ir un tuvākajā laikā būs aktuāla – vai un kā kristiešiem aizstāvēt savu ticību, savu Kungu. Jo nāks nākamās Eiropas spēles, uzvedumi, izstādes, sienu gleznojumi u. c. izpausmes, kas vienai sabiedrības daļai šķitīs “progresīvs mākslinieciskās idejas lidojums”, bet kristiešiem – apzināta kristīgās ticības un Kunga Kristus zaimošana.

Šis pārdomas par olimpisko spēļu atklāšanu es uzrakstīju, atbildot uz kāda kristīga vai vismaz kristīgi ieinteresēta latvieša atzīmi, ar kuru viņš pievērsa manu uzmanību kāda mācītāja Jēkaba Vaitheda ierakstam. Mācītājs izsaka tipisku viedokli, kurš izskan teju vienmēr, kad kristieši paceļ balsi sava Kunga vai savas ticības aizstāvēšanai. Kaut jautājumu un atbildi veidā izteikšu dažas domas par šobrīd karsto tematu. Varbūt tas daļēji atbildēs uz jautājumiem, kurus man uzdod.

Mācītāja Jēkaba teksts ir uzrakstīts jauki un sirsnīgi. To ir derīgi izlasīt, lai sevi pārbaudītu un savaldītu. Taču tas bija tik ļoti paredzams, ka to būtu varējis radīt arī *ChatGPT*. Katru reizi, kad kristieši izrāda neapmierinātību par zaimošanu, viņus kušina ar vieniem un tiem pašiem vārdiem nelielās variācijās.

Pirms pāris gadiem Latvijā bija izstāde, kur starp artefaktiem bija Jēzus, iemiesots Uzi mašīnpistolē, un krustā piesists vīrieša dzimumorgāns. Arī toreiz cilvēki, kuri sevi turēja par īpaši sofisticētiem, stāstīja, ka tas nemaz neesot domāts Kristus krusts, ka krusta zīme bija pazīstama arī pagāniem un tā tālāk. Viss tas pats, kas šoreiz. Katram bija skaidrs, ka tā bija apzināta Kunga Jēzus zaimošana. Stāsti par pagānu krustiem toreiz un par citu gleznu ar “dievu dzīrēm” šoreiz nav nekas cits kā tas, ko angļu mēlē sauc par *gaslighting*. Tas nozīmē, ka cilvēkam, kurš ir piemānīts, piekrāpts vai apvainots, iestāsta, ka viņš pats tajā ir īstais vainīgais.

Kā toreiz, tā tagad atrodas kristieši un mācītāji, kas nostājas nevis Jēzus, bet Viņa izmēdītāju pusē. Viņu argumenti vairāk vai mazāk vienmēr ir tie paši. Pēc manām

domām, viņi pieļauj vienu un to pašu teoloģisko un pastorālo kļūdu. Viņi novēršas no pienākuma sludināt pilnu Dieva vārdu – gan bauslību, gan evaņģēliju – un neprot vai negrib tos izšķirt un pareizi lietot.

Taču vispirms par to, kur es mācītājam Jēkabam pilnīgi piekritu. Arī mani apbēdina un kaitina, kad nikni kristieši plosās sociālajos tīklos. Kristus mīļotie, lūdzu, nedariet tā! Kristiešiem noteikti nevajag spļaudīties naidā. Taču ir arī skaidri jādefinē, ko tas nozīmē. Vai bīskaps Barons savos kritiskajos komentāros spļaudās naidā? Noteikti ne. Vai es kliežu uz cilvēkiem, par kuriem Kristus ir miris, kad izsaku savas domas par olimpiādes atklāšanu? Es tā nedomāju. Varu autoram piekrist, ciktāl viņa rakstītais ir mērķēts kristiešiem, kuri tiešām naidā kliež uz cilvēkiem par šo vai par ko citu. Ja tas ir adresēts visiem kristiešiem, kuri kritizē atklāšanas ceremoniju, kas viņus ir sāpinājusi, tad tā ir upura kaunināšana.

Bet atgriezīsimies pie bauslības un evaņģēlija. Vai Jēzus aicināja Mateju, lai viņš paliktu muitnieks? Vai Jēzus aicināja Tomu, lai viņš vienmēr turpinātu šaubīties? Vai Jēzus aicināja Jūdu, lai viņš paliktu nodevējs? Nē, Jēzus viņus aicināja, lai viņi atgrieztos no grēkiem un dzīvotu Dievam tīkamu dzīvi. Jēzus sastop mūs tur, kur katrs esam, bet ne tādēļ, lai mēs paliktu tur, kur esam. Varbūt var pieņemt, ka Jēzus sēdētu pie galda arī ar Parīzes dragkvīniem, bet ne jau tādēļ, lai pats darītu to, ko viņi. Viņiem ir teikti tie paši Jēzus vārdi, kas ir pierakstīti paši pirmie: “Atgriezieties no grēkiem un ticiet evaņģēlijam.”

Ir svarīgi bauslību un evaņģēliju lietot īstajā laikā un vietā. Ja cilvēku moka sirdsapziņa grēku dēļ, viņu nevajag turpināt sist ar bauslību, bet dziedināt ar evaņģēlija žēlastību. Bauslība jāpasludina lepnajiem un pārgalvīgajiem, lai viņi attopas, atgriežas un izglābj savu dvēseli. Skeča autori un izpilētāji noteikti nebija sirdsapziņas pārmetumu pilni pat tad, kad “atvainojās”. Patiesība ir jāsaka mīlestībā, taču kristieši, kas paceļ balsi pret zaimošanu, dara to, kas būtu jādara katram mācītājam, – pasludina visu Dieva vārdu, nevis tikai evaņģēliju, kas vienkāršots līdz saldām runām par mīlestību, toleranci un iekļaušanu.

Mācītājs Jēkabs raksta: “Man nav ne jausmas, ko vajadzēja pārstāvēt galdam olimpisko spēļu atklāšanā.” Tas nu gan nav nekāds Ņūtona binoms! Šis galds pārstāvēja kristietībai naidīgo, postmoderno neomarksisma ideoloģiju. Pat ja līdzība ar Leonardo da Vinči “Svēto vakarēdienu” bija nejauša, darbojošies tēli un viņu izpausmes neatstāja šaubas par nolūku izplatīt hedonismu un pagānisku tikumību, lai to padarītu par dzīves vidi mācītāja Jēkaba un mūsu visu bērniem. Mums vajadzētu priecāties, ka pasaulē vēl ir tik daudz kristiešu, kas nav tam pakļāvušies. Kristietībā šī ideoloģija saskata savu galveno pretinieku. Pat ja zaimošana gadījās bez nolūka – no sirds pilnības mute runā.

Mācītāja Jēkaba vēstule kristiešiem ir uzrakstīta šādiem tekstiem raksturīgajā viltus dihotomijā. Piemēram, šāds apgalvojums: “Man nesāp sirds par to, ko viņi nodarīja Jēzum. Mana sirds sāp par cilvēkiem, kas acīmredzot nav mīlestības attiecībās ar savu Radītāju.” It kā tie būtu pretstatīti. It kā sirds nevarētu sāpēt gan par Jēzu, gan par cilvēkiem.

Ir vērts uzmanīgāk izlasīt vārdus “Man nesāp sirds par to, ko viņi dara Jēzum.” Patiešām? It nemaz nesāp? Pat skatoties uz Albrehta Dīrera Krustā sisto? Pat lasot ciešanu stāstus evaņģēlijos? Par ko tas liecina? Mums taču sāp sirds par tiem, kurus mīlam, vai ne?

Senā baznīca par vienu no septiņiem nāves grēkiem uzskatīja slinkumu. Latīņu vārds *acedia* ir cēlies no grieķu *a-kēdos* jeb ‘man nerūp’. Slinkuma grēks nav tik daudz darbības trūkums, cik sirds stāvoklis, kad vairs neaizkustina ne Kristus ciešanas, ne prieks. Ir veltīgi teikt: “Jēzum nevajag, lai es Viņu aizstāvu.” Jēzum vajag manu draudzību, un mēs pārdzīvojam par draugiem. Mums sāp sirds viņu dēļ, vai tad ne?

Es aicinu ieklausīties mācītāja Jēkaba brīdinājumā un neplosīties naidā, bet runāt patiesību mīlestībā <https://www.facebook.com/Jacob.Brian.Whitehead>.

Es aicinu ieklausīties bīskapa Roberta Barona aicinājumā kristiešiem likt dzirdēt savas balsis un nebūt kā aitām. Jo vilks ir tur ārā <https://www.youtube.com/watch?v=vcq2piJB3yQ>. ●

Ar skaistumu tomēr ir par maz...

Aivars Siliņš, Bauskas, Bērsteles un Vecsaules draudžu mācītājs

Ieklausoties Jēzus Kapernaumas sinagogas sprediķa vārdos, nūdien nav jābrīnās, ka klausītāji bija noskaņoti karsti strīdēties, nevis godbijīgi sacīt: “Āmen. Nu šis gan bija viens pacilājošs sprediķis, kas man deva visas atbildes, ko meklēju!” Sinagogas draudze, visticamāk, bija radusi rabīnu sprediķos dzirdēt bauslības skaidrojumus, atgādinājumus par Dieva aicinājumu kalpot Viņam un staigāt Viņa ceļus, utt., bet te Jēzus visa centrā noliek sevi un turklāt izdara to visprovokatīvākajā veidā: “Es esmu dzīvā maize, kas nākusi no debesīm... Patiesi, patiesi, Es jums saku: ja jūs neēdat cilvēka Dēla miesu un nedzerat Viņa asinis, jums nav dzīvības sevī. Kas Manu miesu ēd un Manas asinis dzer, tam ir mūžīgā dzīvība, un Es to augšāmcelsu pēdējā dienā. Jo Mana miesa ir patiesi ēdiens un Manas asinis ir patiesi dzēriens.”

Kā gan te nepieņemēt arī mūsdienu ārpasaulē valodā dzirdētu vārdu salikumus kā “balzams dvēselei” vai “veldze dvēselei” un “dvēseles barība”, kas attiecināti uz kaut ko emocionāli pacilājošu un intelektuāli intriģējošu. Un laikam jau gauži līdzīgi arī dievkalpojuma pieredzē rasts visaugstāk vērtēt stiprinošo, iedrošinošo, pacilājošo un aizraujošo. Vai kādreiz esat pēc dievkalpojuma sacījuši: “Cik svētīga šodien bija grēksūdz! Beidzot atzinu Dieva priekšā to savu problēmu, ko tik ilgi ignorēju!” Daudz ierastāk ir izcelt skaistas dziesmas vai uzrunājošus vārdus, kas saklausīti izvēlētajos Dieva Vārda lasījumos, sprediķī vai lūgšanās, kā arī vizuālu krāšņumu dievnamā un sirsnīgo atmosfēru draudzē. Tas ir tas, ko parasti vēlamies piedzīvot un ko esam raduši uzskatīt par savas dvēseles veldzēšanu un pabarošanu.

Cita lieta, vai tiešām tas ir galvenais, kas padara mūs dzīvākus un Dievam tuvākus.

Bieži vien nekristīgus cilvēkus mēdz mulsināt tas, ka kristiešu dievnamu interjerā bieži vien krāšņi rotātu altāru centrā ir krustā sistā Jēzus tēls. Nu, kā tā? Kāpēc kaut kas tik biedējošs, drūms un šausmīgs jātur acu priekšā, ja tur varētu taču novietot kaut ko acij tīkamāku? Un nav jau tā, ka nereti arī paši kristieši nebūtu sekojuši šādai loģikai. Taču mēs zinām, ka pat visuvarēnā Dieva arsenālā nebija citu līdzekļu, kā cilvēku glābt, kā vien caur

Jēzus krusta upuri. Ja pasauli varētu izglābt ar skaistumu, kā daži apgalvo, tad Dieva radītajā pasaulē tā nūdien netrūkst. Taču, lai cik daudz šajā pasaulē būtu saviļņojošu un majestātisku dabas skatu, saulrietu pār jūru un pavasara ziedu, ar to izrādās par maz, lai mūs glābtu, pat ja tie mēdz pacilāt mūsu prātu un sirdi. Tam bija nepieciešams Kristus krusts.

“Par ko mūs uzskata šis Jēzus? Un ko Viņš no sevis iedomājas?” Pilnīgi noteikti šie jautājumi iznira Kapernaumas sinagogas apmeklētāju prātos, kad, ieradušies uz dievkalpojumu, viņi dzirdēja kaut ko tik izaicinošu, kas varēja izklausīties pat pēc zaimošanas. Pat latvieša ausīm Jēzus vārdi var izklausīties gana kanibālistiski, kur nu vēl jūdu kultūrā augšajiem 1. gs. kapernaumiešiem, kam dievkalpojumā Jēzus ne vien nostādīja visa centrā savu miesu un asinis, bet arī pieteica to kā dzīvības maizi, kas tiem jāēd, lai dzīvotu.

Teologi ir strīdējušies, vai Jēzus šeit ir vai nav runājis par Svēto Vakareidienu, un daudzi ir dedzīgi mēģinājuši pierādīt, ka šī taču bija pavisam cita vieta un laiks, bet nez vai evaņģēlists Jānis, par šo rakstot, šē spēja nedomāt par Svēto Vakareidienu, un nez vai pats Jēzus šo Kapernaumas sprediķi pretstatītu Svētajam Vakareidiem sacītajiem vārdiem, jo Svētais Vakareidiens taču nebija gadījuma rakstura epizode, bet paša Jēzus izvēlēts veids, kā Viņa sekotājiem piedzīvot Jēzus upuri.

Tā kā te mums nevajadzētu atgriezties atpakaļ pie vecajiem strīdiem, bet gan skatīt to kopainu, kurā evaņģēlista Jāņa liecība drīzāk pasvīturo to mūžam aktuālo, bet bieži vien daudziem tik grūti sagremojamo patiesību, ka arī mūsu dievkalpojums nav par to, cik mēs garīgi, Bībeli zinoši, sadraudzību un tuvākmīlestību praktizējoši, tradīcijās sakņoti vai mūsu laikmeta svaigākajām modēm pakalā skrienoš, skaisti dziedoš, glīti gērbušies, patriotiski, nodokļus maksājoši, savu tēvzemi mīloši, bet visa mūsu dievkalpojuma un arī mūsu ticības jēga ir Jēzus. Bez Jēzus, bez paša Dieva nāksanas pie mums cilvēka miesā, lai vienotos ar mums dzīvībā un nāvē, pārvarot arī to grēka aiz, kas mūs šķir no Dieva, – bez šīs Jēzū iemiesotās Dieva žēlastības mēs varētu “uz nagliņas pakārt” visas mūsu lūgšanas un “garīgumu”, Bībeles zināšanas un “labos darbus”, jo ne jau savā spēkā mēs varam sevi atpestīt un ne jau ar pliku uzmundrināšanu mēs spējam Dievam tuvāki kļūt.

Un tieši tādēļ ir vērts jo vairāk pārdomāt evaņģēlista Jāņa liecību par Jēzus sprediķi Kapernaumā – kā tas ir – doties uz dievkalpojumu jau ar savām ierastām gaidām, bet tad pēkšņi sadzirdēt kā zibeni no skaidrām debesīm pavisam tiešu paziņojumu, ka bez Jēzus upura mēs esam neglābjami pazuduši un nāvei lemti. Un, ja mēs no tā atsakāmies un to noraidām, tad mums vairs nav, uz ko cerēt! Var jau būt, ka tas nav tas, ko kārojam dzirdēt, un mēs varam, protams, strīdēties un diskutēt, bet beigu beigās patiesība ir patiesība. Dievs Kristū ir nācis kā mūsu Glābējs, un tas ir tas GALVENAIS! Dievs Kristū ir mūsu dzīvības Avots, kas bijis gatavs pat nāvē doties, lai mēs dzīvotu, un šo Viņa žēlastību mums vajag kā ēst. Patiesībā ir jau tādi dzīves brīži, kad to saprotam un novērtējam no visas sirds. Taču pa starpu tiem gadās arī tādi, kur mēs, pat it kā Dievu lūgdami, meklējam ko tādu, kas pabaros mūsu vajības un kārbas, bet ne Jēzu, kas ir patiesā Dzīvības Maize mūsu dvēselei.

Bet laikam jau tieši tādēļ ir tik svētīgi, ka mūsu dievkalpojuma liturģijā kulminācija ir Svētais Vakareidiens, kur nākam altāra priekšā, ne jau sevi kaut kā īpaši apliecinādami un izpauzdami, bet vienkārši saņemot to žēlastību, kas plūst šajā pasaulē caur Kristus upuri Golgātā, Viņam savu miesu un asinis padarot par to mūsu maizi, kas ļauj dzīvot... un dzīvot mūžīgi.

Pārdomāsim šodien Jēzus vārdus, ko lasām Jāņa evaņģēlija 6. nodaļā:

“Es esmu dzīvā maize, kas nākusi no debesīm. Kurš ēd no šīs maizes, tas dzīvos mūžīgi. Bet maize, ko Es došu par pasaules dzīvību, ir Mana miesa.” Tad jūdi sāka savā starpā strīdēties: “Kā Viņš var dot mums ēst savu miesu?” Jēzus viņiem sacīja: “Patiesi, patiesi, Es jums saku: ja jūs neēdat cilvēka Dēla miesu un nedzerat Viņa asinis, jums nav dzīvības sevī. Kas Manu miesu ēd un Manas asinis dzer, tam ir mūžīgā dzīvība, un Es to augšāmcelsu pēdējā dienā. Jo Mana miesa ir patiesi ēdiens un Manas asinis ir patiesi dzēriens. Kas Manu miesu ēd un Manas asinis dzer, paliek Manī un Es viņā. Tāpat kā dzīvais Tēvs Mani ir sūtījis un Es dzīvoju caur Tēvu, arī tas, kas Mani ēd, caur Mani dzīvos. Šī ir maize, kas nākusi no debesīm, nevis tāda, kādu ēduši jūsu tēvi un nomiruši. Kas ēd šo maizi, tas dzīvos mūžīgi.” (Jņ 6:51–58) ●

Patvērumš apjukuma vidū

Atvaļinājuma piezīmes

Linda Kalniņa, autores foto

Kā daudzi no jums, arī es izman-
toju vasaras laiku, lai nedaudz
atpūstos pirms gaidāmās zie-
mas. Tā nesolās būt viegla. Kas zina, ko šajos
kara, nedrošības, dabas katastrofu, ekono-
miskās spriedzes un vērtību zuduma laikos
nāksies vēl pieredzēt. Kopā ar ģimeni bijām
ieplānojuši doties uz Tezē kopienu Francijā,
kas ne tikai mums, bet daudziem tūkstošiem
cilvēku no visas pasaules jau kopš Otrā pa-
saules kara beigām ir bijusi miera, prieka un
izlīguma vieta.

Šogad mūsu uzturēšanās nedēļa Tezē sa-
krita ar olimpisko spēļu norises sākumu, un
dienā, kad notika plaši apspriestā spēļu atklā-
šanas ceremonija, bijām jau tur. Lai arī inter-
nets tagad vismaz dažas stundas diennaktī ir
pieejams arī Tezē, šī diena ne ar ko neatšķīrās
no citām. Kā ierasts, sekojot kopienas ritmam,
trīs reizes dienā zvans aicināja uz kopīgām
lūgšanām, dažādu tautu valodās tika pasludi-
nāta Evaņģēlija vēsts, dziedātas dziesmas, un
pāris tūkstoši kopienā esošo cilvēku no visas
pasaules vienoties aizlūgumā par mieru da-
žādu karu skartajos reģionos, par ticības dēļ
vajātajiem un trūkcietējiem.

Likās neticami un vienlaikus tik atbrīvo-
joši atrasties olimpiskajā Francijā, bet palikt
ārpus pasaulīgās rosības un peripetijām, kas
veidojas ap šo globālo notikumu, kam būtu
jāvienot valstis cīņā par mieru un jāaizstāv
godīga sportiska sacensība. Tezē vienotības,
taisnīguma, miera un cerības izjūtu nodroši-
nāja lūgšana, pleca sajūta un skats uz krustā
sisto Pestītāju.

Sēžot vakara dievkalpojumā līdzās
ebreju tautības sievietei no Ņujorkas, kas
laulājusies ar indieti, māca jogu un iestājas
par Izraēlas ķīlnieku atbrīvošanu, un līdzās
viņas mammai, teoloģijas profesorei, kas
šajā konfliktā ir Palestīnas pusē, raugoties,
kā kopienā tiek uzņemts jauns brālis no
Polijas, kas izvēlēties dzīvot nošķirtu dzī-
vi, lai kalpotu Dievam, un dzirdot tūkstoš-
balsīgā kora vienoto dziedājumu ukraiņu
valodā, nevilus prātā ienāca paradoksālā
doma: dzenoties pretim mērķim, goda bal-
vai – Dieva debesu aicinājumam Kristū Jē-
zū, olimpisko ideju iespējams piedzīvot arī
šeit.

“Debess un zeme zudīs, bet Mani vārdi
nezudīs,” kopienā (draudzē, ģimenē) ir daudz
vieglāk piedzīvot šo vārdu patiesumu. Par to
vēlreiz pārliecinājamies arī ārpus Tezē, atceļā
baudot naktsmāju viesmīlību *Chemin Neuf*
kopienas mājā Lionā.

Ekumeniskajai kopienai, kuras centrā ir
kalpošana ģimenēm un laulātiem pāriem,
pieder nams Lionas vecpilsētas centrā.
Bijušais klosteris kopā ar baznīcu atro-
das augsta kalna galā līdzās iespaidīgajai
Sv. Marijas katedrālei un vairākām citām
baznīcām. Ienākot kopienas dārzā, no kura
visa pilsēta atklājas kā uz delnas, nepamet
sajūtu, ka viss pasaulīgais atrodas tālu lejā
ne tikai tiešā, bet arī pārnēstā nozīmē, un
ši vieta, ko ieskauj baznīcu torņi, ir drošs
patvērumš, ļaujot pacelties pāri jebkurām
grūtībām, katastrofām un kaislībām tuvāk
jaunajai zemei un debesīm.

Cilvēks vienmēr ir ilgojies piederēt tādai
pasaulei, kas ir lielāka par viņu pašu. Mēs visi
tiekamies pēc tādas esamības, ko neietek-
mē pasaulīgā steiga, nemiers un jucekļīgas
domas. Tikai no šādas pasaules iespējams
atsperties piepildītai dzīvei. Dieva tuvums
sniedz drošu vietu šodienai un mūžībai, no-
šķirot pasaules laicīguma garu no svētas
Dieva palikšanas mūsu vidū. Pat ja pasaule
mainītos līdz nepazīšanai, Jēzus vārdi paliks
nemainīgi.

Lai šodien neapmaldītos pasaules džun-
gļos un neapjuktu, ir jāatmodina sevī vēlē-
šanās pēc Dievlīdzības iespējas, un šo ceļu
mūsos īsteno vienīgi Kristus. Uz Viņu tad arī
lūkosimies! ●

◀ 17. lpp.

Skats ir pesimistisks. Jaunais standarts
neparedz kristīgo izglītību, vismaz sākot no
4. klases. Tas tiek inkriminēts kā valsts stan-
darta nepildīšana, ja nedēļā vienas sociālo
zinību stundas vietā notiek kristīgā mācība.
Tā ir ļoti nopietna apsūdzība. Jo šobrīd mums
visus vajag padarīt vienādus, lai izglītības
kvalitātes dienesta sistēma varētu saņemt
klonētu informāciju. Tā tad dzīve ir jāieliek
Prokrusta gultā, un kristietībai tur nav vietas.
Man ir jautājums – kur tad skatās izglītības
kvalitātes dienests, kad 30 gadus ļaujām
krievu skolām būt atrautām no valstiskām
vērtībām un latviešu valodas?

Un vēl es domāju, ka paši kristieši neno-
vērtē kristīgās izglītības nozīmi. Mēs skatā-
mies uz pasauli kā pasaules cilvēki, mums ir
būtiska konkurence, darba tirgus, perspektī-
vas, materiālās lietas. Bet tālāk? Bērna spē-
jas dzīvot, pārvarēt grūtības, izturēt šo dzīvi
nebūs primāri atkarīgas no tā, cik augstā rei-
tingā viņš tiks mācību priekšmetos. Tās būs
atkarīgas no tā, kur ir viņa dvēseles saknes. Jo
tas, ka viņš skolā ir labs skolēns, nenozīmē to,
ka viņš labi dzīvos. Viņš var būt labs skolēns
un būt attiecību invalīds. Skolai vajadzētu arī
mācīt tā, lai cilvēks varētu spēt veidot attie-
cības, pārdzīvot dažādas grūtības un tikt tām
pāri – nodzīvot savu mūžu cieņpilni.

Kā to panākt?

No skolas ir izskausts darbs, darbaudzinā-
šana. Jau ir ziņas par to, ka bērni un jaunieši
negrib strādāt, jo pirms 20 gadiem bija uzstā-
dījums – bērns nedrīkst strādāt. No bērniem
neprasīja arī nekādu atbildību – ja bērns kaut
ko nav izdarījis, vienmēr vainīgs ir skolotājs.
Nupat runāju ar puisi no Rīgas 1. ģimnāzijas.
Jautāju viņam – kādā skolā tu gribētu māci-
ties? Viņš teica: “Es gribētu, lai šī skola būtu tā-
da kā pirms 60 gadiem – lai tur būtu disciplīna
un cieņpilna attieksme pret autoritātēm, pret
skolotājiem un pieaugušajiem vispār.” Savda-
bīgi, vai ne?! Jo bērniem ir vajadzīgi skaidri
orientieri, bet pašreizējā izglītības sistēma tos
nedod. Vēl vairāk, ir pieļauta disciplīnas neesa-
mība un iespēja būt rupjam pret skolotāju.

Vai skolotāji paši savā vidē par to runā?
**Vai runā tikai virtuvēs, bet neviens nav ga-
tavs uzņemties runāt skaļi?**

Mēs tomēr esam postpadomju sabied-
rība, mums zemapziņā sēž tas, ka sistēmai
neko nevar izdarīt. Skolotāji atbrauc no sa-
nāksmēm un saka – mēs tam Izglītības mi-
nistrijas ierēdnim sakām, bet viņš runā riņķī
apkārt un nemaz neatbild uz mūsu jautāju-
mu. Kad apsprieda “Skolu 2030”, mēs uzrak-
stījām savus priekšlikumus, bet vai kāds tos

ņēma vērā?! Man ir tāda sajūta, ka šobrīd kā-
da sauiņa ierēdņu spēlējas ar tautas likteni,
ar mūsu nākotni.

Vai jums ir ideja, ko darīt?

Tautai ir jāsaceļas pret šo sistēmu. Mums
ir vajadzīga nacionāla paradigma, jo valsts,
kas ar sevi ir ienaidā, nevar pastāvēt. Šajā
draudīgajā atmosfērā, kādā dzīvojam, ir sva-
rīgi, ka mēs vienotos par to, ka mums ir va-
jadzīgi visi cilvēki, ka mums ir vajadzīgi visi
bērni. Tālāk – visai ierēdņu armijai Izglītības
ministrijā un jebkur citur jāgādā, lai valstī
notiku labi procesi, un jāpalīdz darītājiem,
nevis jāizdomā apgrūtināšanas un neko nedo-
došas prasības. Skolā it sevišķi. Skolotājam ir
jāraksta nevienam nevajadzīgu papīrus, bet
šo laiku viņi varētu veltīt bērniem.

Bērniem vajadzīga mīlestība. Mums vi-
siem tā vajadzīga – gan kristīgajiem, gan
ne kristīgajiem, gan tiem, kuri domā, ka ir ne-
kristīgi. Dievs visus mīl, jo katrā ir Dieva gars,
kas tiecas pēc mīlestības. Skolotājam arī ir
vajadzīga mīlestība. Viņam ir vajadzīgs atbal-
stošais personāls skolā, ar ko viņi var izrunāt
savas problēmas, prasīt padomu un gūt stipri-
nājumu. Jo arī skolotāji pazaudē ticību savām
spējām tāpēc, ka viņiem liek darīt neiespē-
jamo. Šobrīd uz skolotājiem gulstas lielāka

slodze, jo visu laiku notiek pārmaiņas un no
ministrijas nav atbalsta. Nav mācību līdzekļu,
metodisko materiālu. No vienas puses, ir šaus-
mīgas prasības, no otras – dariet, ko gribat...

Tādā mazā sabiedrībā, kāda esam mēs,
mums visur ir vajadzīgs cilvēcīgums, cieņpilna
attieksme vienam pret otru. Tādai ir jābūt šai
jaunajai paradigmai, lai mēs nepazaudētu cil-
vēkus. Lai tie jaunie cilvēki, kas tagad iet skolā,
nebrauktu projām. Jaunieši tā arī pasaka – ar
mazo naudu vēl varētu samierināties, bet man
nepatīk attiecības, kādas valda mūsu sabiedrī-
bā. Jo mums attiecības nav vērtība. Un man ir
jautājums visiem kristiešiem: ko tu esi darījis,
lai attiecības mūsu vidū būtu labākas? Jauki, ja
esi ko darījis, bet dari vēl vairāk! Vediet savus
bērnus uz kristīgajām skolām! Tas bērns, kas
sakņosies Dievā, sasniegs visu, ko Dievs viņam
ir paredzējis. Jo svarīgs ir personības kodols,
dvēseles saknes, kas dara cilvēku spējīgu dzī-
vot. Un, beigu beigās, vai tad mēs negribam,
lai mums būtu ticīgi bērni, bet gribam, lai viņi
kaut ko sasniegt tikai pasaulē? Bet arī pasau-
lē var sasniegt, jo svarīga ir personība. Svarīgi,
lai cilvēks saprot, kāpēc viņš dzīvo, ka viņam ir
kāds dzīves virsuzdevums, nevis ka viņš ir tikai
nodokļu maksātājs, vēlētais un pircējs. ●

Ar Jutu Strazdiņu sarunājās Inga Reča

Kristīgās mūzikas festivāls “Jubilate” Skultē

Sandra Gulbe,
Skultes evaņģēliski luteriskā draudze

Skultē 27. jūlijā notika pirmais Kristīgās mūzikas festivāls “Jubilate”, kas noslēdzās svētdien, 28. jūlijā, ar brīvdabas dievkalpojumu Skultes baznīcas parkā. Festivāla mērķis – pulcēties, liecināt par Dievu dziesmās, mūzikā un mākslā, esot kopā sadraudzībā, lai varam kopīgi pateikties un lūgt, jo Svētajos Rakstos ir teikts: “Kur divi vai trīs ir sapulcējušies Manā vārdā, tur Es esmu viņu vidū.” (Mt 18:20)

“Pateicība Dievam, ka domās izsapņotie sapņi tika izteikti vārdos, kurus sadzirdēja atsaucīgas ausis un sirdis, kas tālāk realizējās darbos un brīnišķīgā svētku gaisotnē šeit, Skultē. Meklējām nosaukumu ar jēgu, kas izteiktu tās sajūtas, ko gribam dot, esot šai pasākumā. Tā radās festivāla nosaukums “Jubilate”, kas tulkojumā no latīņu valodas ir *gavilēt, līksmot, priecāties*. Tad nu aicinām kopā ar mums priecāties, gavilēt un līksmot Dievam par godu un cilvēkiem par svētību!” tā savu uzrunu iesāka Pēterupes un Skultes evaņģēliski luterisko draudžu mācītājs Ivo Pavlovičs.

Festivāla apmeklētājiem bija iespēja pavadīt laiku ģimeniskā un radošā gaisotnē, jo festivāla rīkotāji bija sarūpējuši iespēju gan bērniem, gan pieaugušajiem darboties dažādās radošajās darbnīcās. Rīta agrumā

sanākušos ar mūzikas skaņām uz brīvdabas skatuves pie “Kafijotavas” priecēja Aivars Ozoliņš ar draudzes māsām no Krusta baznīcas, vēlāk mūzikas priekšnesumus sniedza Andžela, Ilvis Falbaums, Maija Turka, Andris Mucenieks un Madara Celma. Bībeles lasījumu no Sālamana mācītāja grāmatas lasīja Skultes draudzes pērminderis Uldis Martinsons. Savukārt pašiem mazākajiem bija iespēja pulcēties Skultes baznīcā uz rīta sadraudzību bērniem, kas norit vasaras periodā, ko vadīja brīnišķīgā skolotāja Elita Makāne.

Dienas vidū uz festivāla lielās skatuves bija iespējams dzirdēt jaunās mūziķes Adeļu Kudiņu un Rutu Čirkši un skatīt (Kristīgo) Kustību teātri “Purple line” ar izrādi “Jona”. Dienas noslēgumā sanākušie pulcējās uz vakara koncertu, kurā piedalījās dziesminieks Ēriks Loks, Valdis Dvorovs, Aivars Osis, Aivars Lapšāns ar bērniem un novadnieks no Skultes draudzes Andris Mucenieks. Neierastā veidā skatīt un klausīties Svētos Rakstus mūs aicināja apvienība “Angel + Beats”, kurā divi mācītāji – Aigars Vančenko un Ivars Jēkabsons – sastapās elektroniskajā mūzikā.

“Ne no cilvēka gribēšanas vai skriešanas, bet viss no Dieva žēlastības” (Rm 9:16), tā savu liecības stāstu iesāka Aldis Kalniņš, projekta “Kartona baznīca” autors. Vakara koncerta izskaņā namatēvs, mācītājs Ivo Pavlovičs, dziedāja tautasdziesmu “Lēni, lēni Dieviņš brauca”, kas bija brīnišķīgs svētku noslēgums. Visas dienas garumā pasākumus vadīja festivāla programmas veidotāja, dziedātāja un multimāksliniece Madara Celma.

Brīvdabas dievkalpojums pie Skultes ev. lut. baznīcas 28.07.24.

Festivāla videoieraksts.

Kristīgās mūzikas festivālu “Jubilate” organizēja Skultes evaņģēliski luteriskā draudze sadarbībā ar Pēterupes evaņģēliski luterisko draudzi. Festivāla laikā saziedotie līdzekļi tika novirzīti pasākuma tehniskā nodrošinājuma izmaksu segšanai. Kā mācītājs savā uzrunā teica, šis festivāls ir unikāls ar to, ka sākumā tas bija bezbudžeta pasākums, kas tapa, pateicoties daudziem atsaucīgiem cilvēkiem gan tuvumā, gan tālumā. Pateicību izsakām visiem tiem ļaudīm, kas domās, vārdos un darbos atbalstīja šo ieceri! Pateicamies tiem, kuri mēroja tālu ceļu, lai skatītu savām acīm festivālu, to vidū Jānim no Talsiem un ģimenei no Rēzeknes, kuri ieradās jau piektdienas vakarā.

Īpaši liels paldies par dāsno ieguldījumu festivāla atbalstīšanā un tapšanā sakām Nando Valdemieram-Bišerim, kurš nodrošināja skatuvi, gaismas un skaņu. Liels paldies arī Kristapam Krievānam, Mikam Stodam, Ervinam Lasmanim no SIA “Digizemgus”, Imantam Kalvišam no “Saulkrastu Gardumi”, Aleksejam Berezīnam no Saulkrastu ziedu veikala, Birutai Svilei, SIA “Dinoss”, Jānim Gulbim no SIA “Re un di”, “Carnikavas koka kuteriem”, Ventam Strautmanim no SIA “Boards You”, Antrai no SIA “Orange C&C”, Andrim Komecam no “AK prodmedia”, Alisei Kalotei un Aināram un Lainei Ružiem.

“Teici to Kungu, to godības Kēniņu svētu,
/ Dvēsele mīlā, kaut teikt Viņu cienīgi spētu! /
Pulkiem lai nāk, / Kokles lai skandināt sāk, /
Visi lai slavē to svētu!” Uz tikšanos nākamajā Kristīgās mūzikas festivālā Skultē! ●

Cilvēks Dieva darbnīcā

Ivars Jēkabsons, mācītājs

Isākumā, kad Dievs radīja debesis un zemi un viss bija ļoti labs, “Dievs Tas Kungs ņēma cilvēku un ielika viņu Ēdenes dārzā, lai viņš to koptu un sargātu” (1Moz 2:15). Cilvēkam bija darbs, ģimene un iztika. Un viņa rokās vara visu pārvaldīt un tiesības dabu lietot. Taču tas, kā zināms, tika pazaudēts. Tagad mēs dzīvojam apstākļos, kad cilvēka attiecībās ar Dievu ir liela plaša, ko izraisījis grēks. Un visa radība cieš cilvēka grēku dēļ. Bet tai ir dota cerība, kā raksta apustulis Pāvils (Rom 8:21–22), jo cilvēkiem ir dota apskaidrība – jaunas attiecības ar Dievu caur Jēzu Kristu.

Taču ne visur tas tā ir, pat ja tā saucas kristīga sabiedrība. Daudzviet cilvēka ļaunums un alkātība turpina izraisīt milzīgu postu. Gandrīz visur, kur saimnieko cilvēks, ir piesārņojums. Rūpnīcu atkritumi krājas kalnu grēdās, ķīmija saindē ūdeņus, un dūmi smacē gaisu. Karu izraisītais posts un cilvēku

beztālbildība turpina sagandēt to “dārzu”, ko iesākumā Dievs uzticēja cilvēkam kopt un sargāt, – šo pasauli, mūsu planētu Zeme.

Mēdz teikt, ka cilvēks esot nokāpis no koka kā mērķaķis un evolucionējis par cilvēku – kļuvis gudrāks, humānāks. Taču, šķiet, ir noticis pilnīgi otrādi: drīzāk tā saucamās evolūcijas vietā ir notikusi degradācija – cilvēks ir pazaudējis saprātu un pārvērties par zvēru. Tas arī tagad turpinās vēl “gudrākos” paveidos. Cilvēks aizvien neapdomīgi nemācās no kļūdām un zāģē zaru, uz kā pats sēž. Kā apgalvo kāds Ziemeļamerikas indiāņu teiciens: “Kad tiks nocirsts pēdējais koks, apēsta pēdējā zivs un piesārņota pēdējā upe, cilvēki sapratīs, ka naudu nevar apēst.”

Tomēr Bībele saka: radībai ir dota cerība – būt atsavinātai no iznīcības posta līdz ar Dieva bērnu apskaidrību. Kristus augšamcelšanās nav tikai aicinājums uz jaunām debesīm un zemi mūžībā, bet tas ir arī aicinājums nākt pie prāta šeit, uz Zemes. Tas ir aicinājums uz pieaugšanu svētumā ne tikai

attiecībās ar Dievu Garā, ne tikai attiecībās ar citiem cilvēkiem mīlestībā, bet arī attieksmē pret dabu. Jau senatnē sv. Asīzes Francisks ir saredzējis patiesību, ka līdz ar cilvēku visa radība aicināta slavēt Dievu. Mūsu dziesmu grāmatā ir dziesma ar viņa vārdiem: “Paceliet balsis, slavējiet” (Nr.292) Un arī mūsdienās māsa Saule, brālis Mēness un cieņa pret visu radību ir īpaši jāņem vērā, kad tehniskā attīstība ir redzama it visur. Nevar teikt, ka visas mašīnas ir no velna, jo tām taču ir acīmredzams labums visās dzīves jomās. Taču mums ir jāmeklē ceļi, kā tehniku lietot svētīgi attieksmē pret dabu. Lai arī tas “dārzs”, kurā mēs dzīvojam, šī pasaule, kas, šķiet, ir uz katastrofas robežas, ar to pašu tehniku varētu būt sakopta un atjaunota.

Atšķirībā no cilvēka saimniekošanas veidiem redzam, ka, piemēram, Dieva dabas “rūpnīcā”, kurā ražo pārtiku vai koka būvmateriālus, blakus produkti parasti nav indīgi atkritumi, bet svaigs gaiss un labs mēslojums augsnē. Ko no tā varētu mācīties mēs?

- Cilvēka dēļ, arī tevis un manis dēļ daba cieš. Kā un kur tu to redzi savā dzīvē?
- Radībai ir dota cerība līdz ar cilvēku. Kādu cerību tu varētu dot radībai?

Rūpes un atbildība par pasauli

Sagatavojuši Rīgas 1. Kristīgās pamatskolas direktore Iveta

Draudzes aicina
pedalīties
Jēzus maršā

Šā gada 14. septembrī Rīgā plānots nacionāla mēroga notikums, lai svinētu un pasludinātu Kristus uzvaru Latvijā, – Jēzus maršs. Kristieši no dažādu kristīgo konfesiju draudzēm vienosies, lai dotos gājienā Rīgas centrā, lūdzot, slavējot un pasludinot Dieva Vārdu.

Jēzus maršs jau daudzus gadus notiek dažādās pasaules valstīs, pulcējot miljoniem ticīgo, un pirms 30 gadiem jau reiz noticis arī Rīgā. Mūsu Baznīcas dienas ietvaros līdzīgu gājienu piedzīvojām 2022. gadā, kad Rīgā pulcējāmies, lai atzīmētu LELB simtgadi, un devāmies gājienā no Sv. Pētera baznīcas uz Domu. Tāpat jau par tradīciju kļuvis eku-meniskais Krusta ceļš Rīgas un daudzu citu Latvijas pilsētu ielās Lielajā piektdienā.

Draudzes aicinātas reģistrēt savu dalību šeit: <https://www.jezus.lv/registracija>.

Jēzus maršā var piedalīties ikviens, un da-lība ir bez maksas. Reģistrēties aicinām tikai draudzes, lai paredzētu aptuveno dalībnieku skaitu un veiksmīgāk organizētu gājienu.

14.septembrī jau no plkst. 14.00 pulcēsi-mies Vērmanes dārzā, kur plkst. 15.00 notiks kopīga slavēšana, lūgšana un sagatavošanās maršam. Pēc tam dosimies uz Doma lauku-mu, vairākās vietās apstājoties, lai kopīgi lūg-tu, slavētu un pasludinātu Dieva vārdu. Doma laukumā uzskatīsimies līdz plkst. 19.00.

Jēzus maršu Latvijā rīko starpkonfesionā-la organizatoru grupa, kurā pārstāvētas lute-rāņu, katoļu, baptistu, metodistu, Vasarsvētku un citas evaņģēliskās draudzes un kustības. Ar dievpalīgu šajā notikumā dalību ņems un uzrunu sacīs arī arhibīskaps Jānis Vanags.

Uzzini vairāk www.jezus.lv ●

Fotomirkšis

Ābolu sezona turpinās!

Ar brīnišķīgu iniciatīvu dalās Nīcas draudze: "Ja dodies garām Nīcas baznīcai, vari paņemt līdzi kaut ko no šā gada ražas. Paldies visām lāga dvēselēm, kuras uz baznīcas žoga dalās ar izaudzēto!" Varbūt arī tava draudze var darīt līdzīgi?

Foto no Nīcas ev. lut. draudzes arhīva

Ikviens lai dara, kā tas savā sirdī apņēmis,
ne smagu sirdi vai piespiests;
jo priecīgu devēju Dievs mīl.
/2.Kor.9:7/

PATEICĪBA

Jurijam Prokofjevam
par dāvāto malku mūsu draudzei

Gulbenes Evaņģēliski luteriskā draudze
un mācītājs I.Matīss

INĀJUMI • SLUDINĀJUMI • SLUDINĀJUMI

Mazirbes Rekolekciju centram – 15!

Gaidām ciemos 7. septembrī

- Dievkalpojums plkst. 11.00 Mazirbes dievnāmā ● Sadraudzība muižā
- Arhibīskapa Jāņa Vanaga priekšlasījums ● Atskats uz aizvadītajiem 15 gadiem
- Schola Cantorum Riga koncerts-lūgšana plkst. 18.00

Lai apjaustu, ar ko rēķināties sadraudzības galdam, lūgums savu dalību pieteikt līdz 31. augustam, rakstot uz e-pastu: mazirbe@rekolekcijas.lv vai zvanot pa tālr. 26549433.

P.S.Ja ir vēlēšanās vai vajadzība, ir iespēja palikt Rekolekciju centrā pirms un pēc pasākuma, protams, iepriekš piesakoties.

Muzikālās nodarbības tevi gaida

NEBIJUSI IESPĒJA TIEŠI TEV!

Ja ● mīli mūziku,

● vēl neproti spēlēt vai dziedāt,

● nokavēji vai negribēji doties uz mūzikas skolu, bet ļoti gribi spēlēt ukuleli vai ģitāru, vai klavieres, vai dziedāt,

tad LEAF (Latvijas evaņģēlizācijas at-balsta fonds) muzikālās darbnīcas tevi, 10–19 gadu vecu, gaida!

Pieteikšanās anketa <https://ej.uz/leafmuzika>

Raimonda Alpes

drēbniekdarbnīca

piedāvā un izgatavo

- mācītāju amata tērpus,
- altārsegas,
- koru tērpus u. c.

Tālrunis 29775464.

Gregorskola piedāvā mierpilnu atveldzēšanos Saldū ar nakšņošanu

Palikšana Gregorskolā labiekārtotos dzīvojamajos blokos ar virtuvi un vannasistabu. Individuālām un kopīgām ģimenes lūgšanām iespējams izmantot kapelu. Piedāvājam treniņu zāli, saunu, iespēju uzspēlēt galda tenisu un citas spēles. Par mūsu iespējām jūs uzņemt un aktuālajām izmaksām aicinām sazināties pa tālr. 20216655 vai rakstīt uz e-pastu: skola@gregors.lv.

Vēlies ielikt reklāmu
“Svētdienas Rītā”?
Par cenu – vienosimies!

Raksti uz e-pastu: svetdienasrits@lelb.lv!

● Nākamais “Svētdienas Rīta” numurs iznāks 2024. gada 1. oktobrī!

BĪBELES LASĪJUMI

Vīnš dziedē tos, kam satriektas sirdis, un
apsaitē viņu brūces. (Ps 147:3)

- 2.09. Īj 4:1, 5:1–11, 17–21, 26–27; Apd 9:19b–31; Jņ 6:52–59
- 3.09. Īj 6:1–4, 8–15, 21; Apd 9:32–43; Jņ 6:60–71
- 4.09. Īj 6:1, 7:1–21; Apd 10:1–16; Jņ 7:1–13
- 5.09. Īj 8:1–10, 20–22; Apd 10:17–33; Jņ 7:14–36
- 6.09. Īj 9:1–15, 32–35; Apd 10:34–48; Jņ 7:37–52
- 7.09. Īj 9:1, 10:1–9, 16–22; Apd 11:1–18; Jņ 8:12–20
- 8.09. Īj 11:1–9, 13–20; Atkl 5:1–14; Mt 5:1–12
- 9.09. Īj 12:1–6, 13–25; Apd 11:19–30; Jņ 8:21–32
- 10.09. Īj 12:1, 13:3–17, 21–27; Apd 12:1–17; Jņ 8:33–47
- 11.09. Īj 12:1, 14:1–22; Apd 12:18–25; Jņ 8:48–59
- 12.09. Īj 16:16–22, 17:1, 13–16; Apd 13:1–12; Jņ 9:1–17
- 13.09. Īj 19:1–7, 14–27; Apd 13:13–25; Jņ 9:18–41
- 14.09. Īj 22:1–4, 21–23; Apd 13:26–43; Jņ 10:1–18
- 15.09. Īj 25:1–6, 27:1–6; Atkl 14:1–7, 13; Mt 5:13–20
- 16.09. Īj 32:1–10, 19–33, 19–28; Apd 13:44–52; Jņ 10:19–30
- 17.09. Īj 29:1–20; Apd 14:1–18; Jņ 10:31–42
- 18.09. Īj 29:1, 30:1–2, 16–31; Apd 14:19–28; Jņ 11:1–16
- 19.09. Īj 29:1, 31:1–23; Apd 15:1–11; Jņ 11:17–29
- 20.09. Īj 29:1, 31:24–40; Apd 15:12–21; Jņ 11:30–44
- 21.09. Īj 38:1–17; Apd 15:22–35; Jņ 11:45–54
- 22.09. Īj 38:1, 18–41; Atkl 18:1–8; Mt 5:21–26
- 23.09. Īj 40:1–24; Apd 15:36–16:5; Jņ 11:55–12:8
- 24.09. Īj 40:1, 41:1–11; Apd 16:6–15; Jņ 12:9–19
- 25.09. Īj 42:1–17; Apd 16:16–24; Jņ 12:20–26
- 26.09. Īj 28:1–28; Apd 16:25–40; Jņ 12:27–36a
- 27.09. Est 1:1–4, 10–19; Apd 17:1–15; Jņ 12:36b–43
- 28.09. Est 2:5–8, 15–23; Apd 17:16–34; Jņ 12:44–50
- 29.09. Est 3:1–4:3; Jk 1:19–27; Mt 6:1–6, 16–18
- 30.09. Est 4:4–17; Apd 18:1–11; Lk 1:1–4, 3:1–14
- 1.10. Est 5:1–14; Apd 18:12–28; Lk 3:15–22
- 2.10. Est 6:1–14; Apd 19:1–10; Lk 4:1–13

Turpinām ziedojumu vākšanu žurnāla izdošanai!

Ziedojumus lūdzam pārskaitīt:
SIA IHTIS, Reģ. nr. 40003417337
SEB banka Vecrīgas filiāle, kods: UNLALV2X
Konta nr: LV33UNLA0001900469704 ar norādi –
Žurnāla “Svētdienas Rīts” izdošanai.
PATEICAMIES PAR JŪSU ATBALSTU!

"taču ne saka Kungs,
tāls Dievs!"*

(Jer 23:23)

* 2024. gada
septembra lozungs